

DET KONGELIGE
FISKERI- OG KYSTDEPARTEMENT

Høringsbrev av 9. mars 2007

**Om endring i forskrifter om kontroll og rapportering -
herunder NEAFC havnestatskontroll**

Høringsfrist 12. april 2007

Del I

FORSKRIFTER TIL GJENNOMFØRING AV REGLENE I FISKEFORBUDSLOVENS §§ 8 D) OG 9), SAMT SALTVANNSFISKELOVENS § 4 U) OG V)

1. Bakgrunnen for forslagene
2. Avgrensninger
3. Stedlig virkeområde
4. Vilkår og beviskrav
 - 4.1. Generelt om vilkårene
 - 4.2. Særlig om vesentlighetskravet
 - 4.3. Om forholdet til sanksjoner ilagt av flaggstaten.
 - 4.4 Beviskravet
5. Saksbehandlingen
 - 5.1. Generelt
 - 5.2. Faktum i sakene
 - 5.3. Forhåndsvarsel og forholdet til flaggstaten
 - 5.4. Vedtaket
 - 5.5. Særlig om saksbehandlingen knyttet til fartøyer oppført på IUU lister i regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner
 - 5.6. Klage
6. Publisering og rettssikkerhet
7. Opphevelse av forbud
8. Kontroll, håndheving og forbud mot fart i Norges indre farvann.
9. Forholdet til Fiskeridirektoratets egen liste over fartøyer som ikke skal gis lisens for fiske i Norges økonomiske sone eller tildeles ervervstillatelse
10. Administrative og økonomiske konsekvenser
11. Merknader til bestemmelsene.
12. Forslag til endringer i forskrift av 6.august 1993 om forbud mot landing av fisk gitt med hjemmel i fiskeforbudslovens § 8, § 9, saltvannsfiskelovens § 4, NØS loven §§ 4 og 6
13. Forslag til endring i forskrift av 23.desember 1994 om fremmede ikke-militære fartøyers anløp av og ferdsel i norsk territorialfarvann under fredsforhold, gitt med hjemmel i fiskeforbudslovens § 9, tredje ledd:
14. Ikraftttredelse

Del I

FORSKRIFTER TIL GJENNOMFØRING AV REGLENE I FISKEFORBUDSLOVENS §§ 8 D) OG 9), SAMT SALTVANNSFISKELOVENS § 4 U) OG V)

1. Bakgrunnen for forslagene

Norsk fiskeripolitikk skal trygge en langsiktig og bærekraftig forvaltning av fiskeressursene. Næringsgrunnlaget skal sikres for fremtiden. Det omfattende ulovlige overfisket på bestander som Norge forvalter i felleskap med andre stater er en betydelig utfordring i arbeidet med å oppnå en ansvarlig forvaltning. Overfisket utøves i stor grad utenfor farvann under norsk fiskerijurisdiksjon, med fartøy som ikke fører norsk flagg og fangstene landes utenfor Norge.

Dette rammer Norge fordi 90 % av bestandene som Norge beskatter vandrer mellom norske og utenlandske eller internasjonale havområder. Fiskeridirektoratet har estimert at overfisket på norsk-arktisk torsk utgjør ca. 100 000 – 120 000 tonn hvert år. Dette er over 20 % av totalkvoten og førstehåndsverdien er ca. 1,5 milliarder kroner. For året 2005 er det estimert at det også ble fisket 36 300 tonn hyse utover totalkvoten.

Til tross for en rekke tiltak fra norsk side har ikke overfisket i Barentshavet avtatt i særlig grad de senere år. Dette har fått konsekvenser for fiskerinæringen i Norge, først og fremst gjennom reduksjon i kvotene. Den store mengden ulovlig fisk gir også negative pris- og markedsmessige konsekvenser for aktørene som skal konkurrere innenfor lovlige rammer med andre som benytter ulovlig fanget råstoff.

De folkerettslige instrumentene om kontroll med ressursuttaket hviler i stor grad på at fartøyenes flaggstat utøver kontroll med sine fartøy og sanksjonerer overtredelser. Når overfiske likevel foregår på bestander som Norge forvalter i felleskap med andre stater og flaggstatens kontroll svikter, er det behov for et parallelt kontrollsystem. Dette kan gjennomføres innenfor folkerettens rammer ved å etablere regler for nasjonal havnestatskontroll. Kontrollen vil begrense mulighetene til å utøve ulovlig fiske.

Det er behov for bestemmelser som gir myndighetene anledning til å iverksette tiltak mot fartøy som er involvert i IUU-fiske. Blant annet gir de nye bestemmelsene i fiskeforbudslovens §§ 8 og 9 samt saltvannsfiskeovens § 4 litra u og v relevante lovhjemler. Det foreslås her nærmere bestemmelser om tiltak i medhold av disse bestemmelsene. Målet er på sikt å forhindre fiske og ilandføring av fisk som er fanget utenfor en ansvarlig bærekraftig forvaltning. Bestemmelsene skal også gjennomføre de forpliktelsene som Norge har påtatt seg i regionale

fiskeriforvaltningsorganisasjoner knyttet til reaksjoner mot fartøy ført på IUU-listene.

2. Avgrensninger

De nye reglene foreslås plassert i forskrift av 6. august 1993 om forbud mot landing av fisk. Forskriften inneholder allerede i §§ 2 – 4 hjemler for å nedlegge forbud mot ilandføring av fangst. I forhold til de nye reglene som foreslås tatt inn i forskriften er det særlige hensyn som tilsier at det er nødvendig å sette i verk spesielle tiltak knyttet til kontakt med fartøyenes flaggstat. Tilsvarende gjelder i forhold til om et forbud skal opprettholdes eller ikke dersom det iverksettes sanksjoner fra flaggstatens side. Tiltakene beskrives i det videre og de er avgrenset til å gjelde for de nye bestemmelsene som foreslås.

Det foreslås også en endring i forskrift av 23. desember 1994 om fremmede ikke-militære fartøys anløp av og ferdsel i norsk territorialfarvann under fredsforhold. Denne endringen er ikke ment å gripe inn i den behandlingen av enkeltsaker som i dag skjer under denne forskriften, bare utvide gruppen av fartøy som faller inn under forskriftens regler.

Det er også vedtatt nye regler om havnestatskontroll den Nordøstatlantiske fiskerikommisjonen, NEAFC som omhandler all landing av fangster av fryst fisk med utenlandsk fartøy, herunder også fangster fra NEAFC-landenes fartøy. Gjennomføringen vil skje gjennom regler som gis med samme hjemmel som en av reglene i forslaget her, fiskeforbudslovens § 8, første ledd, litra d. Disse reglene er behandlet i del III og omfattes ikke av forslaget her.

3. Stedlig virkeområde

Fiskeforbudsloven gjelder i Norges indre farvann og territorialfarvannet og i territorialfarvannet ved Jan Mayen. I lov om Norges økonomiske sone § 3 er fiskeforbudslovens bestemmelser gjort gjeldene også utenfor dette området. Bestemmelser gitt i medhold av fiskeforbudsloven kan dermed gjøres gjeldene i Norges økonomiske sone, i Fiskerisonen ved Jan Mayen. I tillegg kan bestemmelser gjøres gjeldende i Fiskevernsonen ved Svalbard i medhold av lov om Norges økonomiske sone. Fiskeforbudslovens § 9, andre ledd begrenser imidlertid dette til bare å gjelde forbud mot omlasting. Et slikt forbud er også hjemlet i saltvannsfiskelovens § 4. For at effekten av tiltakene ikke skal undergraves, er det hensikten at forbudene følger fartøyene utenfor havnene i den utstrekning dette er i samsvar med norsk rett og ikke strider med norske folkerettslige forpliktelser.

Omlasting kan også forbys i Norges økonomiske sone, i Fiskerisonen ved Jan Mayen og i Fiskevernsonen, samt territorialfarvannet rundt Svalbard og Bjørnøya. Dette hjemles i lov om Norges økonomiske sone §§ 4 og 6, og Svalbardlovens § 4. For disse områdene Fiskevernsonen og eksisterer allerede bestemmelser om at omlasting bare er tillatt til fartøy som fører NEAFC-partenes flagg. Dette innebærer

blant annet at fartøy på NEAFCs B-liste ikke er blant de fartøy det er tillatt å omlaste til, da denne NEAFC-listen retter seg mot ikke-parter.

Etter det fiskerimyndighetene erfarer er det inntil videre ikke dokumentert praktisk behov for at forskriftene skal komme til anvendelse i havn på Svalbard. Det foreligger ingen fiskemottak, og en kjenner ikke til at området har vært benyttet som base for IUU-aktiviteter. Det anses derfor inntil videre at det ikke er behov for å gjennomføre reglene – som også har en administrativ kostnadsside – i havner på Svalbard. Dersom det viser seg at det likevel kan dokumenteres slikt behov i tilknytning til IUU-aktiviteter vil myndighetene komme tilbake til spørsmålet om gjennomføring for Svalbard på egnet måte.

I tillegg gjelder saltvannsfiskeloven for alle *norske fartøy* uansett hvor de befinner seg. Det tas sikte på at de forbys å laste om til eller fra utenlandske fartøy det er nedlagt forbud i forhold til uansett hvor det skjer. Tilsvarende foreslås å gjelde når det gjelder levering av forsynings- og støttetjenester til og fra annet fartøy med norske fartøy uansett hvor de befinner seg.

Det anses hensiktsmessig å samle flest mulig av de aktuelle bestemmelsene som foreslås i en forskrift uavhengig av hvilke geografiske områder forbudene gjelder i.

4. Vilkår og beviskrav

4.1. Generelt om vilkårene

Fiskeforbudslovens § 9 første ledd litra a inneholder vilkårene for å kunne nedlegge ilandføringsforbud. Fartøyet må ha *”tatt del i fiskeaktiviteter som vesentlig er i strid med et ønsket beskatnings- eller fiskemønster eller som vesentlig er i strid med regler om fiskeaktiviteter som er avtalt med fremmed stat”*. Litra b utvider gruppen av fartøy som det kan nedlegges forbud mot ilandføring av fangst fra. Forbud kan rettes mot alle fartøy som eies av et rettssubjekt som med et annet fartøy har *”tatt del i fiskeaktiviteter som vesentlig er i strid med et ønsket beskatnings- eller fiskemønster eller som vesentlig er i strid med regler om fiskeaktiviteter som er avtalt med fremmed stat”*. Litra c og d omhandler forbud mot lasting, lossing, omlasting, havne-, forsynings- og støttetjenester. Disse to bestemmelsene viser tilbake til litra a og b. Vilrårene for å nedlegge forbud er altså de samme.

Litra e inneholder et unntak fra dette. Fartøy som er oppført på regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoners lister over fartøy som tar del i IUU-fiske. Vilrårene i denne bestemmelsen er i sin helhet behandlet nedenfor under pkt. ”5.5. Særlig om saksbehandlingen knyttet til fartøy oppført på IUU lister i regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner”.

Vilrårene er omhandlet i Ot.prp.nr.98 2005-2006, side 11 og 12. Fra denne hitsettes følgende:

”Til ny § 9 første ledd bokstav a:

Bestemmelsen gjelder forbud mot ilandføring m.v. fra fartøy som har tatt del i fiskeaktiviteter som vesentlig er i strid med ønsket fiskemønster eller avtalte fiskeregler. Forbud kan rettes både mot det aktuelle fartøy og mot de som bistår fartøyet med tjenester og mottak i havn.

Uttrykket «tatt del i» er videre enn deltakerbegrepet som følger av lov 26. mars 1999 nr 15 om retten til å delta i fiske og fangst (deltakerloven), der adgang til å «delta» anvendes for adgang til å fiske og levere fangst. I bestemmelsen i § 9 første ledd bokstav a er hovedspørsmålet hvorvidt et fartøy på en eller annen måte har vært involvert i uønskede fiskeaktiviteter.

Et fartøy skal for det første kunne anses å ha tatt del i virksomhet som nevnt dersom det står oppført på en liste over IUU-fartøy i en regional fiskeriorganisasjon som Norge deltar i. Etter forholdene vil det også kunne være aktuelt å omfatte fartøy på andre regionale fiskeriorganisasjoners liste over IUU-fartøy.

Det gis videre adgang til å innføre forbud mot ilandføring m.v. for et hvert fartøy, uavhengig av svartelisting, der det er overveiende sannsynlig at fartøyet har tatt del i fiskeaktiviteter vesentlig i strid med ønsket fiske eller avtalte fiskeregler.

Ordet «fartøy» skiller ikke mellom fartøygrupper, fartøytyper, fartøystørrelser osv.

Bestemmelsen vil også omfatte fartøy som bare tidvis benyttes i fiske og andre flytende innretninger som kan tenkes benyttet til det formål bestemmelsene tar sikte på å motvirke.

Med «fiskeaktiviteter» menes for det første selve det faktiske fisket. Fiskeaktiviteter omfatter alt fiske eller fangst av marine levende ressurser, herunder også pigghuder og skall- og bløtdyr (krepsdyr og skjell), samt sjøpattedyr.

Fiskeaktiviteter omfatter også omlasting av fangst. Fartøy som omlaster fra fartøy som har fisket i strid med første ledd bokstav a har ikke selv utøvd det praktiske fisket, men de er allikevel del i den ressurskriminaliteten som bestemmelsene er rettet mot. Videre skal enhver handling eller tjeneste som fartøy kan utføre som bidrar til å holde den uønskede virksomheten i gang, kunne omfattes. Disse tjenester kan for eksempel utføres av omlastingsfartøy, fartøy som leverer bunkers, reservedeler, proviant, mannskap osv. Fiskeaktiviteter vil også kunne omfatte andre aktiviteter til forberedelse for eller i forbindelse med fiske, tilvirking av fisk, omlasting av fisk osv.

Det første alternativet i bestemmelsens første ledd bokstav a innebærer at det kan knyttes forbud til fartøy som har tatt del i fiskeaktiviteter som vesentlig «er i strid med et ønsket beskatnings- eller fiskemønster». Ordlyden er den samme som i § 8 første ledd bokstav c første alternativ.

Hva som ligger i at fiske «er i strid med et ønsket beskatning og fiskemønster» er beskrevet i Ot.prp. nr. 90 (1992-1993) kapittel 6 side 30:

«Bestemmelsens første alternativ, «fangsten er i strid med et ønsket beskatnings- eller fiskemønster», retter seg for det første mot fiskerivirksomhet som er i strid med nasjonale reguleringer, enten fastsatt av fartøyets hjemland eller av det landet som har fiskerijurisdiksjon i det området der fangsten er tatt. Det er her tenkt på alle typer regulerende bestemmelser, også bestemmelser som går på de mer tekniske sider av fiskerivirksomheten. Som eksempel kan nevnes kvotefastsettelse, bifangst- og minstemålsbestemmelser, områdefredninger, regler om maskestørrelse, redskapsforbud m.m.

Det avgjørende må være om fangsten som sådan er i strid med nasjonale reguleringer. Vurderingen bør således skje på objektivt grunnlag. Subjektive forhold som måtte bli anført med hensyn til hvorfor fangsten er i strid med slike bestemmelser, vil være uten betydning.

Alternativet favner imidlertid også videre enn dette, og innebærer at norske vurderinger av hva som er et ønsket beskatnings- eller fiskerimønster, som kan avvike fra det som følger av andre lands regelverk, vil kunne bli lagt til grunn. Konkret innebærer det for eksempel at en fangst som med hensyn til innblanding av undermåls fisk er i samsvar med reguleringer fastsatt av fartøyets hjemland eller av det land som har jurisdiksjon der fangsten er tatt, likevel vil kunne nektes ilandført dersom innblandingen av fisk under det norske minstemålet er større enn hva som er tillatt etter norske regler. Det kan også nevnes som et konkret eksempel at en fangst som er tatt i internasjonalt farvann og i samsvar med hjemlandets redskapsreguleringer, men i strid med norske (for eksempel bruk av sorteringsrist i reketrålfisket), vil kunne bli nektet ilandført.

Derimot favner uttrykket ikke så vidt at en ilandføring vil kunne nektes dersom fangsten er i samsvar såvel med reguleringer iverksatt av fartøyets hjemland, det land som har jurisdiksjon i det området fangsten er tatt og norske bestemmelser, selv om den likevel skulle være et resultat av fiskerivirksomhet som av overordnede hensyn må kunne karakteriseres som uheldig. Det tenkes her for eksempel på at den er tatt i et område som formelt er åpent for fiske, men hvor fiskerivirksomhet ideelt sett ikke burde forekomme, for eksempel av hensyn til andre fiske- eller dyreslags oppvekstvilkår.

I slike tilfeller vil man eventuelt måtte gå veien om internasjonale avtaler for å få alle involverte land med på felles bestemmelser.»

Etter det andre alternativet kan det knyttes forbud til fartøy som har tatt del i fiske som vesentlig «er i strid med avtalte fiskeregler med fremmed stat».

Andre alternativ gjelder for det første fiskeregler avtalt med fartøyets flaggstat bilateralt eller gjennom regionale, subregionale eller andre avtaler. Avtalte fiskeregler gjelder

regler om alle fiskeaktiviteter, dvs. regler både om utøvelse av det faktiske fiske, omlasting og støttetjenester, mv. som beskrevet over. Avtalte fiskeregler vil også omfatte regler som det er enighet om i et organ som er opprettet i medhold av en avtale, for eksempel enighet som er nedfelt i protokollene fra Den blandete norsk-russiske fiskerikommisjon. I tillegg vil multilaterale avtaler som Havrettskonvensjonen og FN-avtalen om fiske på det åpne hav være relevante i forhold til annet alternativ. Det vises for øvrig til det som er sagt om folkerettslige avtaler i kapittel 2.

Til sammen anses formuleringene i første og annet alternativ å favne alle typetilfellene av IUU-fiske som er nevnt i punkt 2.2.5, inklusive aktiviteter som understøtter det faktiske fisket, som omlasting, bunkring osv. Det legges til grunn at bestemmelsene i § 9 også skal kunne ramme IUU-fiske som er foretatt av ikke-medlemmers fartøy i strid med reguleringer fra regionale eller subregionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner.

Etter begge alternativene oppstilles det et vesentlighetskrav. Hvorvidt aktiviteten skal anses å være «vesentlig i strid» vil i stor grad måtte bero på fiskerimyndighetenes konkrete vurdering av den foretatte aktiviteten. I vesentlighetsvurderingen kan det blant annet, men ikke utelukkende, legges vekt på hvilken bestand det ble fisket på, om det relevante fartøyet eller et av rederiets fartøy har tatt del i IUU-fiske tidligere, om fartøyet ikke har etterkommet krav eller advarsler fra myndighetene, omfanget av IUU-fisket, hvorvidt måten fiskeaktivitetene er utøvet på faller inn i et mønster for IUU-fiske osv. Det presiseres at forannevnte indikasjoner kan tilfredsstille vesentlighetskriteriet hver for seg.

Dersom fartøyet er oppført på regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoners lister over fartøy som driver IUU-aktiviteter, skal vesentlighetskravet uansett anses å være oppfylt, jfr. § 9 første ledd bokstav e.

Det er etter denne bestemmelse ikke avgjørende om IUU-fisket er blitt utøvet i eller utenfor norsk fiskerijurisdiksjon. Tiltak kan iverksettes mot disse fartøyene i norsk havn uavhengig av hvor IUU-fisket er foretatt”.

De sakene der regelbruddene skjer i farvann under norsk jurisdiksjon vil, dersom sakene avgjøres strafferettslig i Norge, ikke lede til at forbud blir nedlagt etter de bestemmelsene som foreslås her. Det gjøres altså ikke noe forskjell på om de strafferettslige sanksjonene er ilagt av flaggstaten eller Norge.

4.2. Særlig om vesentlighetskravet

Det finnes flere kilder som kan benyttes når vurderingen av om en overtredelse er vesentlig eller ikke skal foretas. For det første kan det vises til inndelingen som benyttes i de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonene. Overtredelser av reglene er gjerne inndelt i ”infringements” og ”serious infringements”. Nærmere detaljer om dette fremgår av den enkelte organisasjons regler. De er tilgjengelig på nettsidene deres. Grove brudd på rapporteringsregler, fiske etter at kvotene er tatt eller ulovlig omlasting er de mest sentrale gruppene. Det er disse typene overtredelser som er

mest fremtredende i Barentshavet og dermed mest relevante å se hen til. Ulovlig utkast kommer i tillegg.

En annen kilde som kan benyttes er reaksjoner ilagt av norske myndigheter. Sammenligningen med saker mot norske fartøy vil stå særlig sentralt. Her er inndragning av den ulovlige fangsten et sentralt virkemiddel. I økonomisk omfang utgjør dette ofte hoveddelen av de samlede sanksjonene. Muligheten til å skaffe seg ulovlig vinning som følge av en fiskeriaktivitet står sentralt ved vurdering av behov for sanksjoner i Norge.

Saltvannsfiskelovens § 7 regulerer overfiske av kvote. Dersom det dreier seg om et overfiske utover det som kan skje på for eksempel fartøyets siste tur kan det dreie seg om et forsettlig overfiske som kan rammes av § 11. En slik sammenligning vil kunne være relevant.

Det vises også til den nærmere drøftingen om vesentlighetskriteriet som foretas i Ot.prp.nr.98.

Et forbud skal ikke nedlegges dersom det vil være uforholdsmessig i forhold til det regelbruddet som er begått. Sammenligninger med saker fra de kildene som er nevnt her vil bidra til forholdsmessighet i den forstand at hvilke tilfeller som skal anses som vesentlige overtredelser blir likt. Særlig vil sammenligningen med hva som skjer i de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonene være viktig. Det at forbud skal oppheves dersom flaggstaten ilegger relevante og tilstrekkelige sanksjoner vil også være et virkemiddel for å sikre mot uforholdsmessighet i et noe lengre perspektiv.

4.3. Om forholdet til sanksjoner ilagt av flaggstaten.

Forslaget til bestemmelser legger opp til at det ikke skal nedlegges forbud dersom flaggstaten selv sanksjonerer regelbruddene. Det foreslås også at et nedlagt forbud skal oppheves dersom flaggstaten på et senere tidspunkt iverksetter sanksjoner for det aktuelle forhold. En slik tilnærming vil bidra til fokus på hva som forventes av handling fra en ansvarlig flaggstat. Forslaget legger dermed opp til samme system som i de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonene, der fartøy tas av IUU listene dersom flaggstaten ilegger relevante og tilstrekkelige sanksjoner.

Dersom flaggstaten ikke har hjemmel til å iverksette sanksjoner i sitt interne regelverk vil Norge likevel kunne nedlegge forbud etter bestemmelsene. En annen tilnærming ville undergrave formålet med reglene. Tilsvarende vil gjelde i de tilfellene de maksimale strafferammene som er tilgjengelig ikke på noen måte kan sies å være tilstrekkelige sett i forhold til overtredelsen, dens omfang, grovhet og mulighet for å gi utbytte. Nærmere om dette nedenfor.

Det foreslås at forbud skal oppheves dersom flaggstaten ilegger ”*relevante og tilstrekkelige sanksjoner*”. Forbud skal heller ikke nedlegges i slike tilfeller. Det er

opp til norske myndigheter å vurdere hva som skal regnes som relevant og tilstrekkelig. Det må dreie seg om relevante sanksjoner ilagt på grunnlag av samme forhold som norske myndigheter vurderer å legge ned forbud ut i fra. Med tilstrekkelig menes blant annet at sanksjonen kan anses å være av et slikt omfang at det står i rimelig forhold til overtredelsen, omfanget, grovheten og muligheten for å gi utbytte. Inndragning av den ulovlige fangsten, eller verdien av denne, vil stå sentralt.

Ilagte sanksjoner må være rettskraftige for å kunne bli tatt i betraktning. En vurdering vil også bli lettere dersom sanksjonen er iverksatt. Begge disse forholdene medfører at det er flaggstaten som må legge frem opplysningene og tilhørende dokumentasjon. Det kan ikke være nok at en fartøyeier alene hevder å være ilagt relevante og tilstrekkelige sanksjoner.

4.4 Beviskravet

I Ot.prp. nr.98 2005/2006 side 12 og 13 omhandles beviskravet, følgende hitsettes:

”Særlig om beviskravet

Når det gjelder beviskravet, er utgangspunktet i sivile saker et krav om sannsynlighetsovervekt. Det innebærer at man skal legge det mest sannsynlige faktum til grunn.

For bestemmelsene som foreslås i denne proposisjonens § 9, innebærer dette at fiskerimyndighetene må kunne sannsynliggjøre forhold som gir grunnlag for tiltak mot fartøyet. Slik sannsynliggjøring vil vanligvis være basert på observasjoner, inspeksjoner og kontroll av relevante dokumenter foretatt av relevante kontrollmyndigheter. Dette er samme type kontroller som danner grunnlaget for oppføring av fartøy på IUU-lister i regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner. I Norge vil det vanligvis være Kystvakten og Fiskeridirektoratet som skaffer til veie slike opplysninger, med bidrag fra politi- og påtalemyndigheter, fiskesalgslag, havnemyndigheter osv.

Høyesterett har i Rt 1999 side 14 drøftet hvilket beviskrav som gjelder ved administrativ inndragning etter saltvannsfiskeloven § 11 tredje ledd. Flertallet fremhever at inndragning etter saltvannsfiskeloven § 11 har «store likhetpunkter med det straffeprosessuelle inndragningsinstituttet». I saken kom flertallet således til at det måtte være «klar sannsynlighetsovervekt» for det aktuelle faktum, for at vilkårene for administrativ inndragning kunne anses å foreligge.

Departementet er enig i det resultatet som Høyesterett her har kommet til, og viser til behandlingen av dette i Ot.prp. nr. 70 (2003-2004) punkt 5.5.2. I forhold til bestemmelsene om forbud i § 8 første ledd bokstav d og § 9 har departementet imidlertid kommet til at det ikke bør legges et slikt særlig strengt beviskrav til grunn. For å ivareta forpliktelsene som følger av medlemskapet i de regionale fiskeriforvaltnings-organisasjonene, er det nødvendig at ikke beviskravet stilles så

strengt at det ikke er mulig å legge organisasjonenes IUU-lister til grunn for tiltak etter norsk rett. Videre skiller tiltakene etter § 9 seg fra administrativ inndragning ved at det forvaltningstiltak bestemmelsen gir anvisning på ikke foretas ved en aktiv inngripen overfor fartøyet som i samme grad kan forveksles med en strafferettslig sanksjon (strafferettslig inndragning). Likeledes skiller tiltakene seg fra straff ved at departementet innenfor rammene av regelverket kan oppheve forbudet mot for eksempel landing av fisk. Til sist kan det ikke underslås at muligheten for tilveiebringelse av opplysninger som kan danne grunnlag for tiltak ofte er folkerettslig begrenset ved at IUU-fisket utøves utenfor norsk jurisdiksjon, og det er nødvendig av praktiske årsaker å ha en bevisbyrde det faktisk er mulig for fiskerimyndighetene å oppfylle.

Departementet anser etter dette at et krav om alminnelig sannsynlighetsovervekt må legges til grunn ved bevisvurderingen knyttet til de forvaltningsmessige tiltak.

I straffesaker er den klare hovedregel derimot at enhver rimelig og fornuftig tvil skal lede til frifinnelse, og dette utgangspunktet vil gjelde også i forhold til overtredelse av straffebestemmelsene, for eksempel ved behandlingen av spørsmålet om et eventuelt forbud mot omlasting i havn fra et bestemt fartøy er blitt brutt”.

Fiskeridirektoratet kartlegger fortløpende fiskeriaktiviteten i Barentshavet. Innhenting av opplysninger om hvor mye de enkelte fartøyene har fisket og landet står sentralt i arbeidet. Opplysninger om hvilke kvantum som er omlastet og landet i europeiske havner er særlig viktige. Lastedokumenter og opplysninger gitt til andre lands myndigheter samles inn og summeres. Tallene sammenholdes blant annet med det fartøyene har ført i sine fangstdagbøker. Slike sammenligninger er eksempler på saker der beviskravet skal oppfylles.

Forvaltningslovens generelle regler vil komme til anvendelse. Det innebærer blant annet at en part blant annet skal varsles i forkant av at vedtak fattes. I tillegg foreslås det nærmere regler om at også flaggstaten skal varsles før et vedtak fattes. De opplysningene som blir fremlagt fra parten eller flaggstaten skal også vurderes etter samme beviskrav. Tilsvarende også for opplysninger fra andre kilder.

5. Saksbehandlingen

5.1. Generelt

Alle forbud som nedlegges i medhold av bestemmelsene vil være rettet mot enkeltfartøy og begrense de muligheter fartøyene har til å utøve aktiviteter i norske havner, territorialfarvannet og de indre farvann samt i andre farvann under norsk fiskerijurisdiksjon. For norske fartøy vil forbudene også gjelde i internasjonalt farvann og i farvann under fremmed stats fiskerijurisdiksjon. Forvaltningslovens regler vil gjelde fullt ut. Forbud vil bli nedlagt i form av enkeltvedtak. Vedtakene vil rettes mot fartøy flagget i andre land noe som reiser spørsmål knyttet til avdekking av faktum, forhåndsvarsling, klage og opphevelse. Disse spørsmålene omtales særskilt nedenfor.

Forbud vil også bli rettet mot rettssubjekter underlagt norsk jurisdiksjon. Forbudene vil begrense hvilke typer handlinger det er tillatt å utøve i forhold til de fartøyene det er rettet forbud direkte mot. Dette reiser problemstillinger knyttet til offentliggjøring av opplysninger om hvilke fartøy det er rettet forbud mot til enhver tid og forbudenes omfang. Dette er omtalt nedenfor under pkt. ”6. *Publisering og rettssikkerhet*”. I forhold til saksbehandlingen reiser det seg spørsmål knyttet til om de som rammes av forbudene i Norge vil kunne hevde at de har klagerett. Dette er omtalt særskilt nedenfor sammen med andre spørsmål knyttet til klager.

I det videre tas det sikte på å gi en redegjørelse for hvordan selve saksbehandlingen skal gjennomføres. Dette vil gi et bedre bilde av hvordan regelverket er ment å fungere. I tilknytning til dette nevnes også at det blir foreslått noen få regler som ikke er strengt nødvendige rent juridisk, men som det er hensiktsmessig å ta inn også for å gjøre reglene tydelige. Det siste gjelder spesielt siden alle reglene retter seg mot fartøy flagget i andre land hvor kunnskap om norsk forvaltningsrett ikke er særlig omfattende.

Det er tale om et nytt regelverk hvor forbud rettes mot andre lands fartøy, antallet saker forventes ikke å bli høyt og det legges opp til spesielle rutiner knyttet til varsling av vedtakene og eventuell opphevelse. Det kan dermed reises spørsmål om sakene skal behandles i sin helhet innenfor Fiskeridirektoratet, hvor regionkontorene utgjør første instans og klager avgjøres sentralt eller om departementet skal ha en rolle som klageorgan. Den mest hensiktsmessige løsningen synes å være at Fiskeridirektoratet sentralt fatter vedtak i første instans og departementet behandler eventuelle klager. I denne sammenhengen er det lagt noe vekt på at dette er systemet når det gjelder bortfall av retten til å stå registrert som kjøper av fisk i første hånd med hjemmel i kjøperregistreringsloven og ved tilbakekall av ervervstillatelse og spesielle tillatelser med hjemmel i deltakerloven. Tilsvarende er det lagt noe vekt på at kompetansen til å trekke tilbake eller nekte utstedelse av lisens for utenlandske fartøy til å fiske Norges økonomiske sone heller ikke er delegert til Fiskeridirektoratets regionkontorer, men behandles sentralt.

5.2. Faktum i sakene

Forbud vil bli lagt ned på basis av opplysninger som kan deles inn i tre hovedgrupper alt etter hvor de har sin opprinnelse:

1. Fiskerimyndighetene kan komme til kunnskap om at et fartøy skal lande i Norge gjennom pålagte rapporteringer eller på annen måte. Dette kan lede til at det settes i gang undersøkelser knyttet til fangsten for å bringe på det rene om den er lovlig eller ikke. Dette vil dreie seg om situasjoner som i første omgang håndteres i tråd med regler gitt med hjemmel i fiskeforbudslovens § 8, første ledd litra d. Tiltak med hjemmel i samme lovs § 9 kan også komme til anvendelse avhengig av hvilke opplysninger som endelig avdekkes i saken.
2. Fiskerimyndighetene kan gjennom kontrollvirksomheten avdekke opplysninger knyttet til fartøy eller eiere av fartøy om at det drives IUU-fiske.

Dette kan skje gjennom enkeltkontroller av fartøy eller næringsaktører på land som på forskjellig vis er knyttet til fartøyene. Tilknytningen kan for eksempel være gjennom leveranser av forsynings- og støttetjenester, handel med fisken eller som ledd i investeringsvirksomhet. Opplysninger kan også avdekkes gjennom overvåkning av fiskeriaktiviteten i et bestemt område, for eksempel Barentshavet eller overvåkning av fisket på bestemte arter. Tiltak med hjemmel fiskeforbudslovens § 9 vil være det mest relevante her, men vedtak etter § 8 kan også bli aktuelt. Et forbud med hjemmel i § 8, første ledd litra d kan bli nedlagt mens den øvrige saksbehandlingen pågår dersom fartøyet dukker opp i norsk havn.

3. I de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner er det etablert lister over fartøy som er mistenkt for eller har vært involvert i IUU-fiske. Listene legges til grunn for gjennomføringen av tiltak i Norge og de andre medlemslandene i NEAFC.

Inndelingen i disse hovedgruppene er hensiktsmessig fordi selve saksbehandlingen vil bli litt forskjellig avhengig av hvor sakens opplysninger kommer fra. I den første gruppen kan det for eksempel bli fattet et vedtak om å forby ildføring mens det sendes anmodning om opplysninger til flaggstaten. Et slikt vedtak må fattes hurtig mens det for vedtak i saker under den andre gruppen ikke vil være det samme behovet for hurtighet alltid selv om unntak kan tenkes. For saker i den tredje gruppen vil det allerede ha vært en saksbehandling i den regionale organisasjonen som legges til grunn.

Reglene gis ikke virkning for forhold som ligger tilbake i tid. Det vil si at de handlinger som kan danne grunnlag for at forbud blir nedlagt må være begått etter reglenes ikrafttredelse. Det foreslås at reglene skal tre i kraft 1.5.2007. Tidspunktet faller sammen med ikrafttredelsen av de nye NEAFC-reglene om havnestatskontroll. All regulering av fiskeriene – også de som avtales internasjonalt, enten bilateralt eller multilateralt – følger kalenderåret. Overskridelse av kvoter som gjelder for et fartøy eller et rederi vil stå som en av de sentrale handlingene som kan danne grunnlag for at forbud blir nedlagt. I forhold til spørsmålet om tilbakevirkende kraft vil det være det samlede fisket i 2007 som legges til grunn. Den handlingen som kan bli lagt til grunn for å nedlegge forbud er at fisket ikke avsluttes når kvoten er fisket opp. Dersom dette skjer etter reglenes ikrafttredelse vil det ikke oppstå problemer knyttet til vedtakets gyldighet. I forhold til fartøy oppført på de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonenes lister over IUU-fartøy er grunnvilkåret for å nedlegge forbud mot disse fartøyene er at de er oppført på listene. Når de ble oppført på listene har ingen betydning.

5.3. Forhåndsvarsel og forholdet til flaggstaten

Forvaltningslovens § 16 inneholder nærmere regler om plikten til å orientere parten om at det forberedes et enkeltvedtak rettet mot ham. Med utgangspunkt i hvordan fiskerimyndighetene vil få opplysninger om IUU-fisket er det klart at eieren av

fartøyet, som blir direkte berørt av vedtaket, ikke har uttalt seg i saken. Det foreligger dermed plikt til å underrette parten gjennom forhåndsvarsel. Sakene vil rette seg mot utenlandske fartøy og det vil være en rekke praktiske problemer med faktisk å avdekke hvem som er den reelle eieren og komme i kontakt med vedkommende. I slike tilfeller antas det at forvaltningslovens i § 16 tredje ledd om unntak fra plikten til å sende forhåndsvarsel kan anvendes.

Grunnlaget for å nedlegge et forbud vil alltid være en handling som i de aller fleste tilfeller trolig heller ikke er tillatt i henhold til flaggstatens regler. Med dette menes for eksempel brudd på regler som regulerer hvem som kan fiske, hvor mye de kan fiske, når og hvor de kan fiske samt hvilke opplysninger de er forpliktet til å gi myndighetene. Kvoteregler står sentralt enten de er gitt på fartøy- eller rederinivå. Grunnlaget kan også være regler gitt av andre, men som ikke er tatt inn i flaggstatens regelverk direkte eller indirekte. Ansvarlige flaggstater har etablert et kontrollapparat og griper tak i de regelbrudd som begås av fartøy som fører deres flagg. Dersom flaggstaten gjennomfører dette og ilegger relevante og tilstrekkelige sanksjoner vil det ikke være behov for å gjennomføre ytterligere tiltak i Norge.

Gjeldende praksis i forhold til tilbaketrekking eller nektelse av lisens innebærer at Fiskeridirektoratet forholder seg til flaggstaten, eventuelt EU-kommisjonen når det gjelder saker mot enkeltfartøy. Når det gjelder strafferettslige sanksjoner kommuniseres det direkte med skipperen og rederiet, samtidig som flaggstaten informeres via diplomatiske kanaler.

Denne nære knytningen mellom tiltak i Norge og flaggstatens egne reaksjoner medfører at det bør etableres et system der flaggstaten varsles før et vedtak om å nedlegge forbud i medhold regler gitt med hjemmel i fiskeforbudslovens § 9 fattes. Flaggstaten vil bli gitt kunnskap om saken og anledning til å reagere før vedtak fattes i Norge. Det foreslås en regel som regulerer dette i form av at Fiskeridirektoratet pålegges en plikt til å varsle flaggstaten og gi en rimelig frist for uttale. Dersom fartøyet eier er kjent vil det altså gå forhåndsvarsel til både ham og flaggstaten. Hvis eieren er ukjent vil forhåndsvarselet bare bli sendt flaggstaten. Plikten til å varsle flaggstaten foreslås tatt inn som en egen bestemmelse for å gjøre denne delen av saksbehandlingen tydelig også for andre lands myndigheter som kanskje ikke kjenner vår forvaltningsrett. Plikten kunne vært gitt gjennom interne instruksjoner om gjennomføring av saksbehandlingen.

Det å forholde seg til flaggstaten er en sentral del av prosedyrene i de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonene og forslaget legger dermed opp til en tilsvarende prosedyre ved behandlingen av saker i Norge. Under overskriften "Særlig om saksbehandlingen knyttet til fartøy oppført på IUU lister i regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner" er det behandlet et unntak fra denne prosedyren. Unntak vil også forekomme i de tilfellene det nedlegges forbud mot landing i medhold av regler gitt med hjemmel i fiskeforbudslovens § 8 d. Grunnlaget for dette er at det i de tilfellene ikke vil være gjennomførbart på grunn av tidsbruken.

De regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonene forholder seg til den nærmeste utenriksrepresentasjonen som flaggstaten har i forhold til sekretariatenes lokalisering. Oversending av varsel og de underliggende opplysningene via disse sikrer nødvendig notoritet over henvendelsen og det er utvilsomt at det er en riktig adressat i forhold i flaggstaten. Det vil bli lagt opp til samme rutiner ved behandlingen av saker etter reglene i forslaget. Dette vil ikke hindre at de samme tingene også sendes til andre adressater i flaggstaten direkte, for eksempel de kontrollorganene Fiskeridirektoratet samarbeider med.

5.4. Vedtaket

Vedtaket fattes under de regler som gjelder for enkeltvedtak. Det skal være skriftlig, begrunnet og gjøres kjent for den det er rettet mot. Dette reiser noen problemstillinger i forhold til de utenlandske fartøyene og deres eiere. I forhold til norske rettssubjekter som får forbud mot å være involvert i bestemte aktiviteter rettet mot de samme fartøyene foreligger det et behov for å bli kjent med vedtakene fortløpende. Offentliggjøring av de til enhver tid gjeldene forbudene er behandlet separat nedenfor under pkt.”6. *Publisering og rettssikkerhet*”.

I forhold til eierne reiser det seg de samme problemstillingene når det gjelder underretning om vedtaket som i forhold til utsending av forhåndsvarselet. Forvaltningslovens § 27 inneholder nærmere regler om underretningen. Vedtaket skal sendes dersom partens adresse er kjent. I tillegg skal vedtaket sendes flaggstaten via samme kanal som forhåndsvarselet.

De forbud som til en hver tid gjelder skal også gjøres offentlig tilgjengelig på internett. Det er foreslått egne bestemmelser om dette. En slik offentliggjøring regnes også som en underretning til den vedtaket er rettet mot. Plikten til å legge opplysningene ut er fastsatt i forskrifts form både for å underrette parten og de rettssubjekter som ikke lengre vil ha lov til å levere for eksempel forsynings- eller støttetjenester og lignende til fartøyet. Nærmere om offentliggjøringen nedenfor.

5.5. Særlig om saksbehandlingen knyttet til fartøy oppført på IUU-lister i regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner

Om saksbehandling ved oppføring av fartøy på IUU-lister i de regionale organisasjonene

Det eksisterer en rekke regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner i verden. Norge er medlem i North East Atlantic Fisheries Commission, North West Atlantic Fisheries Organisation, International Commission for the Conservation of Atlantic Tunas, Convention on the Conservation of Antarctic Marine Living Resources og South East Atlantic Fisheries Organisation. Alle organisasjonene, også de Norge er medlem i, dekker bestemte områder og arter.

Organisasjonenes formål er å regulere fiskeriaktiviteten innen sine geografiske områder og på bestemte arter. Bekjempelse av IUU-fiske står sentralt og det er blant annet etablert ordninger der fartøy som er mistenkt for å være involvert i slike aktiviteter blir ført på midlertidige lister. Slik oppføring medfører at det skal settes i verk tiltak for å avklare om det er grunnlag for mistanken eller ikke. For det første skal det gjennomføres kontroll dersom fartøyet kommer inn i medlemslandenes havner. Formålet er å søke etter opplysninger som kan avkrefte eller bekrefte om fartøyet har vært involvert i IUU-fiske enten direkte eller i forbindelse med for eksempel transport av fisk. Det blir også rettet formelle henvendelser fra organisasjonene til fartøyets flaggstat. Henvendelsene skjer til den utenriksstasjonen flaggstaten har der organisasjonen er lokalisert, det vil si via diplomatiske kanaler. Henvendelsen er dermed sikret nødvendig notoritet. Opplysningene som foreligger blir presentert sammen med de tiltak som allerede er satt i verk og en beskrivelse av hva som videre vil skje. Flaggstaten oppfordres gjennom dette til å sette i verk de tiltak som er tilgjengelig etter landets lovgivning. Det skal informeres om at det endelige vedtaket om overføring til den permanente listen er avhengig av hvilke tiltak som settes i verk fra flaggstatens side. Mens denne prosessen pågår skal slike fartøy ikke tillates å lande fisk, motta forsynings- og støttetjenester osv. De skal imidlertid ikke nektes adgang til havn i denne perioden. Det vil jo i mange tilfeller hindre muligheter til å gjennomføre den nødvendige kontrollen.

De opplysninger som til slutt foreligger i saken blir lagt frem for de underkomiteene i de regionale organisasjonene som arbeider med kontroll- og håndhevingsspørsmål. Komiteen gir deretter en innstilling basert på opplysningene til det øverste organet som fatter vedtak om at fartøyet blir plassert på den permanente listen eller ikke. Fartøy som havner på disse listene skal møtes med andre og strengere tiltak enn de som gjelder for fartøyene mens de er på den midlertidige listen. Nektelse av tillatelse til å anløpe havn uansett last om bord er det strengeste tiltaket. Regler om dette er etablert blant annet i NEAFC. Reglene stiller også opp vilkår for å bli tatt av listene igjen. Reaksjon fra flaggstaten eller salg av fartøyet til ny eier som ikke har noen forbindelse med den gamle er de to mest aktuelle.

For nærmere opplysninger om reglene som gjelder i den enkelte organisasjonen vises det til deres nettsider.

Om saksbehandling nasjonalt

Det eksisterer altså to nivåer i forhold til de tiltak som skal iverksettes i Norge mot fartøy på internasjonale regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoners IUU-lister, et i forhold til fartøy på de midlertidige listene og et i forhold til de permanente listene. Som det er redegjort for ovenfor vil det i hver enkelt sak være foretatt en grundig saksbehandling og flaggstaten har vært involvert. I forslaget her er det tatt inn regler som gjennomfører de forpliktelsene som Norge har til å følge opp beslutningene som fattes vedrørende listene over IUU-fartøyene. Det foreslås at

dette skjer ved at det opprettes en sak i Norge for hvert enkelt fartøy som føres opp på listene. I den enkelte saken skal det nedlegges de forbud som følger av hver enkelt organisasjons regler. Forbudene skal oppheves igjen dersom fartøyet fjernes den aktuelle organisasjonens liste.

I en slik saksbehandling vil altså utfallet være gitt i den forstand at det som et minimum skal nedlegges de forbud som følger av organisasjonens regler. Dette reiser spørsmål i forhold til saksbehandlingen når det gjelder forhåndsvarsel og kommunisering av vedtaket. Den grundige saksbehandlingen som er skjedd i organisasjonen må legges til grunn i en vurdering av hvilke saksbehandlingsskritt som tas i Norge. Det legges til grunn at flaggstaten og eieren er kjent med hvilken prosess som er igangsatt og hvilke tiltak som blir resultatet. At tiltakene gjennomføres i Norge ved at forbudene nedlegges gjennom et vedtak rettet mot fartøy vil ikke komme som noen overraskelse. I mange tilfeller vil også detaljopplysninger om eiers adresser og lignende være utilgjengelige eller så pass upresise at det ikke er sikkert at underretninger kommer frem. Det antas etter dette at forvaltningslovens unntak i § 16 tredje ledd, fra plikten til å sende forhåndsvarsel kan anvendes. Når det gjelder selve vedtaket vil det som nevnt ofte være problemer knyttet til å nå frem til eieren som kan være et postkasseselskap i et annet land enn der fartøyet er flagget. Opplysninger om fartøyet er allerede tilgjengelig på organisasjonens nettsted og vedtaket i Norge blir også publisert på internett. Slik publisering som ofte kan være den eneste tilgjengelige, må anses for å være tilstrekkelig, jfr. forvaltningslovens § 27, første ledd, fjerde punktum. Lovens bestemmelser ellers om innsyn, klage osv. vil det ikke være særlige problemer knyttet til.

Reglene i de enkelte organisasjonene er litt forskjellige når det gjelder hvilke tiltak som skal iverksettes og deres omfang. Forslaget er generelt utformet på samme måte som hjemmelsbestemmelsen i fiskeforbudsloven § 8. Det skilles ikke mellom organisasjonene og deres regler. Hensikten med dette er at det kan iverksettes strengere tiltak i Norge enn det som gjelder i den enkelte organisasjon. Det vil bli vurdert om det skal legges opp til å følge den strengeste normen som gjelder siden organisasjonenes regler er minimumsbestemmelser. I utgangspunktet er problemene de samme og det er ikke tvil om at tiltak som nektelse av anløp uansett last, har en meget god preventiv effekt samtidig som det bidrar til at flaggstatene forbedrer sine prestasjoner. Dette kan lede til at antall regelbrudd blir færre og at det ikke vil bli særlig mange fartøy som havner på listene alt i alt. Det siste gjelder særlig fartøy involvert i transport av IUU-fisk.

Som nevnt innledningsvis er ikke Norge medlem i alle regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner. Reglene oppstiller ikke noe vilkår om at Norge er medlem for å kunne nedlegge forbud mot et fartøy som følger av at det føres opp på listen over IUU-fartøy i den aktuelle organisasjonen. Det å bidra aktivt til å bekjempe IUU-fiske i områder der vi ikke har slike interesser kan skje uten å være medlem. Det er i Norges interesse å bidra i all kamp mot IUU-fiske uansett hvor det skjer. Å

legge opp til en praksis der vi også nedlegger forbud rettet mot fartøy som har brutt regler i organisasjoner vi ikke er medlem i anses som et viktig bidrag. Det legges dermed opp til å gjennomføre dette. I denne sammenhengen må det tas et forbehold knyttet til den saksbehandlingen som skjer i hver organisasjon. Forut for at vedtak fattes bør det undersøkes om saksbehandlingen foregår på en måte som tilfredsstiller kravene til prosess og rettssikkerhet på en like god måte som i de organisasjonene vi er medlem i.

5.6. Klage

Saksbehandlingen i første instans vil skje i Fiskeridirektoratet sentralt. Fiskeri- og kystdepartementet vil være klageinstans. Forvaltningslovens regler om klage skal gjelde.

Fartøyets eier vil være klageberettiget siden vedtaket retter seg direkte mot ham og avgrenser den frihet fartøyet ellers ville hatt til å anløpe norsk havn for å lande fangst, motta forsynings- og støttetjenester osv. Vedtakene innebærer også at det vil være forbudt for norske aktører å levere tilsvarende tjenester til fartøyene. De blir pålagt plikt til å respektere forbudene og deres handlefrihet blir dermed begrenset. Et forbud kan også bli nedlagt etter at det er inngått avtaler om levering av for eksempel service i form av verkstedsopphold. Dette utløser spørsmål om hvem som kan anses som klageberettiget.

Forbudene har sitt utgangspunkt i en handling begått med et bestemt fartøy og det er eieren av dette som er part i saken. Forbudene som retter seg mot norske rettssubjekter er en følge av forbudet rettet mot fartøyet. Det er rettet mot en ubestemt gruppe og medfører ikke at enkelte som kanskje blir berørt oppnår partsstatus i selve saken. Gruppen av mulige klageberettigede vil dermed måtte avgjøres med utgangspunkt i den rettslige interesse som foreligger. Det er uttrykt i forarbeidene til hjemmelsbestemmelsene at det er forventet og påregnelig at vedtak som treffes mot et fartøy som har tatt del i IUU-aktiviteter kan medføre konsekvenser for norske aktører. Etter dette antas det at norske aktører som på en eller annen måte blir berørt av forbudene normalt ikke vil ha rettslig klageinteresse.

For vedtak truffet av Forsvaret i medhold av anløpsregelverket, er det Forsvarsdepartementet som er klageorgan, uavhengig av om vedtaket er truffet under henvisning til vedtak truffet av fiskerimyndighetene eller ikke.

6. Publisering og rettssikkerhet

Forbudene vil være rettet både mot utenlandske fartøy og norske aktører. I forhold til fartøyene vil saksbehandlingen innebære at det blir sendt både forhåndsvarsel og vedtak i de tilfellene adressater er kjent. De vil motta dokumentene på norsk og må selv besørge oversettelse. Tilsvarende vil gjelde dersom det begjæres innsyn etter forvaltningslovens regler. I en del tilfeller vil det trolig være slik at det ikke lykkes å bringe på det rene adresser i utlandet på en slik måte at det er sikkert at brev

kommer frem. Spørsmål knyttet til dette er behandlet ovenfor. Kontakten med flaggstaten vil under saksbehandlingen vil i disse tilfellene bli gjennomført og rettssikkerheten i forhold til fartøyet og eieren er ivarettatt. Offentliggjøring av opplysninger drøftes i det videre og de reglene som foreslås vil styrke rettssikkerheten for fartøyet og eieren ytterligere.

I forhold til norske aktører må det etableres særlige ordninger for å sikre at de kan skaffe seg den kunnskap som er nødvendig for å overholde forbudene. Opplysninger som identifiserer fartøyet og hvilke forbud som er nedlagt står sentralt. En offentliggjøring på internett synes å være den beste måten. Opplysningene vil dermed være lett tilgjengelig hele tiden. Å bruke Fiskeridirektoratets nettsider vil øke tilgjengeligheten forutsatt at løsningen skreddersys med dette for øyet. Det kan også tenkes lenke fra Lovdatas presentasjon av forskriften til de aktuelle områdene på Fiskeridirektoratets sider.

Opplysningene må omfatte de forbud som til en hver tid gjelder. Siden offentliggjøringen vil være eneste måten opplysningene gjøres kjent på vil det måtte stilles krav til at Fiskeridirektoratet dokumenterer når opplysningene legges ut. Forbudene vil ikke kunne håndheves uten at opplysningene er lagt ut og det kan dokumenteres når dette skjedde. Hvordan dette skal dokumenteres vil det være opp til Fiskeridirektoratet å avgjøre. Ordningen vil gi den nødvendige rettssikkerhet for aktørene i Norge. Dette inkluderer alle, både private og offentlige, herunder havner og andre offentlige organer. Aktørene vil aktivt måtte kontrollere opplysningene og det antas at en offentliggjøring på internett vil legge til rette for at det kan etableres enkle rutiner hos den enkelte aktør for å sikre dette. Fiskeridirektoratet bør så langt som mulig legge til rette for at opplysningene blir lett tilgjengelige.

I en del tilfeller vil det bli inngått avtaler mellom fartøy og aktører på land i forkant av selve anløpet. Spesielt i forhold til serviceopphold ved et verksted vil det kunne skje rimelig lang tid i forkant. Dersom det nedlegges et forbud mot levering av forsynings- og støttetjenester i tiden mellom avtaleinngåelsen og anløpet vil ikke tjenesten lovlig kunne leveres. For å begrense det økonomiske tapet aktørene kan bli påført i en slik situasjon oppstår det behov for informasjon. Selve saksbehandlingen vil i de fleste tilfeller ta noe tid og en offentliggjøring av opplysninger om saker som er under behandling vil gi aktørene en reell mulighet til å kansellere avtaler. Dette forutsetter at informasjonen er tilstrekkelig til å identifisere fartøyet og at det er varslet at forbud kan bli nedlagt. Dersom det lykkes å skaffe andre oppdrag i stedet vil aktiviteten ved et verksted unngå negativ påvirkning. Det å informere offentlig om at det er sendt forhåndsvarsel kan gjøres uten å eksponere opplysninger som er underlagt taushetsplikt eller som det ellers er behov for å unnta for offentlighet av andre hensyn. Det foreslås derfor at Fiskeridirektoratet også skal offentliggjøre opplysninger om fartøy der det er sendt melding til flaggstaten om at forbud vurderes nedlagt. Siden det ikke er behov for å offentliggjøre detaljopplysninger fra sakene antas det ikke at dette vil påvirke en

eventuell etterforskning i flaggstaten. Det vil allerede være sendt forhåndsvarsler både til rederi og flaggstat.

Offentliggjøringen vil også inneholde de opplysninger som trengs for å sikre at aktører som vurderer å investere i fartøyene ikke blir rammet økonomisk. Opplysningene gjøres tilgjengelige for en hver og det vil være opp til dem å vurdere hva fartøyets reelle verdi er i markedet. På dette punktet vil ikke opplysningene som er publisert i medhold av den foreslåtte bestemmelsen i seg selv være avgjørende eller uttømmende. Svartelisting er internasjonalt i dag et sentralt element i kampen mot IUU -fiske, som næringsdrivende etter hvert må forutsettes å sette seg inn i, sammenlignbart med andre heftelser ved fartøy. Det vises til fremstillingen nedenfor om forholdet til den norske listen over fartøy som det ikke skal tildeles ervervstillatelse for eller lisens for fiske i Norges økonomiske sone. Det å stå på denne listen vil også kunne påvirke verdien av et fartøy.

Det vil kunne skje endringer av opplysninger om fartøyene som ikke blir fanget opp av Fiskeridirektoratet med en gang. Det kan dreie seg om endringer av navn, eier, registreringsmerker, kallesignal osv. Så fort endringer blir oppdaget skal opplysningene som er offentliggjort oppdateres. Dette gjelder selvfølgelig også i forhold til listen nevnt i avsnittet ovenfor. Eventuelle opplysninger som ikke er oppdatert vil ikke uten videre medføre erstatningsansvar for det offentlige. Slike spørsmål må tilfelle avgjøres etter vanlige erstatningsrettslige regler.

7. Opphevelse av forbud

Flaggstaten har det grunnleggende ansvaret for å følge opp de regelbrudd deres fartøy måtte være involvert i. Overtredelsen kan imidlertid være skjedd i farvann under et annet lands fiskerijurisdiksjon. Et eksempel er fartøy som bryter regler under fiske i Norges økonomiske sone. Slike overtredelser straffefølges i Norge. De tiltak som kan settes i verk i medhold av reglene som foreslås her skal som et utgangspunkt ikke komme i tillegg til de sanksjoner som fartøyet blir møtt med i flaggstaten. Dette gjelder selv om tiltakene ikke anses som straff i Norge. Under pkt. "3. *Vilkår og beviskrav*", er det redegjort for hvordan norske myndigheter under saksbehandlingen skal vurdere de sanksjoner som eventuelt er ilagt fra flaggstatens side. Det kan også tenkes at vesentlige brudd på regler skjer i farvann under et annet lands jurisdiksjon. Den reaksjon fartøyet eventuelt er ilagt der må vurderes etter de samme kriterier.

Det å forfølge mulige overtredelser gjennom etterforskning og påtale kan ta tid. Dette kan medføre at flaggstaten ikke oppnår rettskraftige avgjørelser før det er nedlagt forbud i Norge. Særlig kan dette skje dersom forhåndsvarselet fra Norge er den første kjennskap flaggstaten får om saken. Det skal være en forholdsmessighet mellom de tiltak som treffes i Norge og det regelbruddet som er begått. Det vil ikke alltid være like lett å vurdere dette objektivt fra sak til sak. Tiltakets effekt i de enkelte tilfellet kan variere sterkt avhengig av fartøyets tilknytning til Norge i form av aktivitet, og de alternativer som finnes tilgjengelig. Fartøy som lander mye fangst

i Norge eller mottar service her kan bli mer berørt enn fartøy som sjelden eller aldri er her. Det å legge til rette for at det skal foretas en vurdering av om tiltakene skal opprettholdes dersom flaggstaten ilegger relevante og tilstrekkelige sanksjoner vil medføre at virkningene ikke blir urimelige. En slik ordning vil også gi flaggstater et signal om hva som skal til for at fartøyene igjen skal få norske myndigheters tillitt. Det foreslås at dette reguleres i selve forskriften for tydelighetens skyld. Ordningen medfører en plikt til å behandle de opplysninger som eventuelt blir lagt frem av eieren eller flaggstaten. Det må imidlertid legges særlig vekt på notoritet over opplysningene. Opplysningene må derfor som et minimum stadfestes og om nødvendig utdypes av kompetente myndigheter i det landet der sanksjonen er ilagt. Selve vurderingen må følge de retningslinjer som under behandlingen av om forbud skal nedlegges i første omgang.

8. Kontroll, håndheving og forbud mot fart i Norges indre farvann.

Fiskeridirektoratet og Kystvakten driver kontroll med om bestemmelsene gitt i eller i medhold av saltvannsfiskeoven og fiskeforbudsloven overholdes, Begge etater vil dermed drive kontroll med om de forbud som nedlegges i medhold av bestemmelsene som foreslås her blir overholdt. Kontrollen vil være rettet mot fartøyene det er nedlagt forbud ovenfor og mot norske rettssubjekter som driver virksomhet innenfor de områder som rammes av forbudene.

I tillegg vil Forsvaret få utvidet sine kontrolloppgaver i forbindelse med behandlingen av saker etter forskrift av 23. desember 1994 om fremmede ikke-militære fartøys anløp av og ferdsel i norsk territorialfarvann under fredsforhold. Kontrollen med slike fartøys fart i Norges indre farvann og dermed havneanløp, utføres av Forsvaret. Det er ikke hensiktsmessig å endre dette for denne fartøygruppen. Forbudene som nedlegges av Fiskeridirektoratet i medhold av §§ 5, 6 og 7 skal dermed benyttes som et grunnlag i behandlingen av søknader om anløp. I dag nektes rutinemessig anløp av fartøy som er ført på IUU liste B i NEAFC med hjemmel i anløpsforskriftens § 12. Reglene i forslaget her er hjemlet i fiskeforbudsloven § 9. For å sikre hjemmelsgrunnlaget for å avslå søknader om anløp er det nødvendig å ta inn henvisning til fiskeforbudslovens § 9 i anløpsforskriftens § 12. Forbud nedlagt etter bestemmelsene i forslaget her vil dermed være blant forholdene som Forsvaret vil kunne anses som særlig grunn for å avslå søknader om anløp. Det legges til grunn at dette skal skje rutinemessig ovenfor disse fartøyene. Erfaringene som er høstet gjennom håndteringen av søknader om anløp fra fartøy ført på IUU liste B i NEAFC det siste året er svært gode og tiltaket fungerer godt. Fartøyene finner det etter hvert ikke like attraktivt å operere i våre nære farvann.

Unntak fra rutinemessige avslag på søknader om anløp kan tenkes i situasjoner der det foreligger force majeure. Forsvaret håndterer slike saker etter faste rutiner i dag og det legges ikke opp til å endre dette. Dog bemerkes at forhold knyttet til at fangsten om bord står i fare for å gå tapt ikke uten videre utgjør force majeure.

Spørsmål oppstår også om hvilke tjenester som skal kunne ytes dersom et slikt fartøy er kommet til havn som følge av havsnød. Tilnærmingen her må være en minimumsløsning der eventuelle utbedringer som tillates i hvert fall ikke skal kunne kombineres med å utruste fartøyet for ytterligere IUU-aktivitet.

Dersom forbudene brytes vil det være anmeldelse til politiet og videre oppfølging gjennom påtalemyndigheten og rettsapparatet som er eneste tilgjengelige sanksjon i medhold av fiskeforbudsloven. Bestemmelsene står sentralt i norske myndigheters kamp mot IUU-fiske og det bør legges opp til at behandlingen av eventuelle regelbrudd skjer raskt og effektivt.

9. Forholdet til Fiskeridirektoratets egen liste over fartøy som ikke skal gis lisens for fiske i Norges økonomiske sone eller tildeles ervervstillatelse

Fiskeridirektoratet har gjennom flere år ført en liste over fartøy som har vært involvert i IUU-aktivitet. Listen har vært offentliggjort på Fiskeridirektoratets nettsider og har vært kalt "svartelisten". Opplysninger som har ledet til at fartøy er ført på listen er IUU-aktiviteter som norske myndigheter har fått kjennskap til. Dette kan dreie seg om torskefiske i Smutthullet på nittitallet, oppføringer på IUU listene i en regional fiskeriforvaltningsorganisasjon osv. Konsekvensene av å stå på denne listen har vært at det ikke vil bli innvilget ervervstillatelse for fartøyet dersom en norsk person kjøpte det og ville drive fiske under norsk flagg. Denne praksisen følger av instruks fra Fiskeri- og kystdepartementet til Fiskeridirektoratet. Fartøyene som er ført på listen skal heller ikke gis lisens for å drive fiske i Norges økonomiske sone. Også denne praksisen har vært fulgt i lang tid. Begge konsekvensene leder til at fartøyene ikke er attraktive som investeringsobjekter for eiere som ønsker å drive fiske i Norges økonomiske sone.

I tillegg til dette publiserte Fiskeridirektoratet for en tid tilbake en liste over bekvemmelighetsflaggede omlastingsfartøy og de fiskefartøyene som hadde lastet om til dem. Det å stå på denne listen hadde ingen direkte konsekvenser i forhold til fartøyene utover at det ble kjent at de hadde brutt sentrale regler. Med utgangspunkt i at slike overtredelser i fremtiden nok vil bli regnet for å være vesentlige vil fartøyene kunne rammes direkte gjennom forbud. Det vil dermed ikke være behov for å opprettholde denne listen.

Fiskeridirektoratets svarteliste skal opprettholdes. Det vil si at de fartøyene som står der skal bli stående. De vil ikke bli innvilget lisens for fiske i Norges økonomiske sone eller få ervervstillatelse. Spørsmålet blir så hva som skal skje med fartøyene det nedlegges forbud ovenfor. Det vil være naturlig at fartøy det er rettet forbud mot ikke blir tildelt lisens for fiske i Norges økonomiske sone. Forskrift om utlendingers fiske og fangst i Norges økonomiske sone regulerer i § 6 de nærmere vilkår for tildeling av lisens, herunder nektelse og tilbaketrekking. Vilkårene er ikke sammenfallende med vilkårene for å kunne legge ned forbud i medhold av fiskeforbudslovens §§ 8 og 9. Det kan legges ned forbud i langt større grad enn det kan nektes lisens. Det kan dermed oppstå en situasjon der det legges ned forbud

mot landing, omlasting, mottak av forsynings-, støttetjenester og anløp, samtidig som fartøyet fortsatt får fiske i Norges økonomiske sone. Det arbeides for tiden med forslag til endringer av § 6 i forskrift om utlendingers fiske og fangst i Norges økonomiske sone. Formålet med dette er å oppnå like vilkår slik at fartøy det er rettet forbud mot også kan nektes lisens. Slik nekting bør skje parallelt i alle saker. Tildeling av ervervstillatelse vil heller ikke kunne skje. Det trengs ingen hjemmelsendringer for å sikre at dette kan gjennomføres.

I forbindelse med offentliggjøringen av forbudene vil det kunne opplyses tydelig at disse fartøyene heller ikke vil bli tildelt lisens eller ervervstillatelse.

En del av de fartøyene som i dag står på Fiskeridirektoratets svarteliste er ført på IUU listene i de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonene. Selv om disse fartøyene blir tatt av listene vil de etter gjeldende praksis bli stående på direktoratets svarteliste og nektet lisens og ervervstillatelse. Dette skal videreføres og fartøyene vil derfor bli ført på begge listene så snart vedtak om å nedlegge forbud er fattet. Dersom forbudene blir opphevet på grunn av at det tas av IUU-listen vil de dermed fortsatt stå på direktoratets svarteliste med de konsekvenser det medfører.

Forbud nedlagt etter reglene som foreslås her vil også rette seg mot fartøy som ikke er ført på en IUU-liste. Dersom forbudene oppheves oppstår spørsmål om disse fartøyene igjen skal kunne gis lisens eller tildeles ervervstillatelse. Det vil bli tatt stilling til dette på et senere tidspunkt.

10. Administrative og økonomiske konsekvenser

Reglene vil få konsekvenser både for fiskerimyndighetene og de som ellers ville tatt i mot fangst, levert forsynings- og støttetjenester osv. fra de fartøyene det blir nedlagt forbud mot. For myndighetenes del vil den største belastningen komme på Fiskeridirektoratet som skal behandle sakene i første instans. Andelen klagesaker er det vanskelig å anslå.

For bedrifter som leverer forsynings- og støttetjenester, for eksempel bunkers, service, proviant, sørger for mannskap og lignende er det klart at forbud mot levering og anløp vil ha konsekvenser. Dersom de samme fartøyene også lander fangst i dag vil forbud mot ilandføring få konsekvenser. For fiskerimyndighetene er det vanskelig å ha noen sikker oppfatning om hvor omfattende disse konsekvensene kan bli. I Ot.prp. nr.98 2005-2006 er dette omhandlet på side 9. Følgende hitsettes:

”Fiskerimyndighetene er ikke kjent med at norske fartøy leverer støttetjenester på havet i særlig utstrekning og virkningene for norske forsyningsfartøy blir dermed begrensede. Muligheten for å etablere seg i slik virksomhet med leveranser til IUU-fartøy vil imidlertid kunne bli innskrenket.

Norsk verkstedsindustri er engasjert av fartøy som kan få tiltak rettet mot seg i en større utstrekning. Som nevnt benyttes norske havner i viss utstrekning som base av fartøy det

vil kunne rettes tiltak mot etter de foreslåtte bestemmelsene. Dette innebærer alle former for tjenester et fartøy har behov for, for eksempel havnetjenester, verksted, forsyninger, proviant, bunkers osv. Det nøyaktige omfanget på landsbasis er ikke kartlagt. Det er grunn til å tro at omfanget for enkelte aktører, kanskje spesielt enkelte skipsverksteder, kan være av en slik størrelse at tiltak rettet mot en del fartøy vil påvirke virksomhetenes omsetning negativt.

Etter bestemmelsene som foreslås vil havnene etter omstendighetene kunne bli pliktsubjekter med selvstendig ansvar for å ikke overtre forbud rettet mot fartøy i havn. Dette kan medføre praktiske konsekvenser for havnene som må utredes nærmere i forbindelse med utarbeidelse av utfyllende regelverk.

En del av de fartøyene som det kan være aktuelt å rette tiltak mot lander også fisk i Norge. Fiskeridirektoratet har registrert at ca. 2 800 tonn omlastet torsk og ca. 800 tonn omlastet hyse er landet i Norge i 2005. Fiskeridirektoratet har utarbeidet en liste over russiske fiskefartøy som har omlastet til bekvemmelighetsflaggede fraktefartøy. Fiskefartøyene på denne listen har etter direktoratets beregninger landet 3 794 tonn torsk i Norge i 2005 og 613 tonn hyse. Totalt sett dreier det seg om en begrenset del av det totale kvantumet fisk som landes i Norge fra russiske fartøy.

Nøyaktig hvor mye av fisken fra disse fartøyene som benyttes som råstoff i norsk fiskeindustri er det vanskelig å beregne, men det antas at omfanget ikke er særlig stort. Tiltak i form av landingsnekt mot fartøy som er involvert i IUU-fiske kan på kort sikt påvirke det kvantumet fisk som landes i Norge, ved at fartøyene det rettes tiltak mot ikke lengre kan lande den lovlige delen av sin fangst i Norge. Det anses imidlertid at de nevnte konsekvenser ikke veier så tungt at de bør stanse tiltak som foreslått, særlig ettersom dette fisket truer bærekraften i fiskeriet i Barentshavet og derigjennom kan føre til betydelige reduksjoner i de lovlige fangstene etter torsk.”

Et grovt anslag på antall fiskefartøy som har utøvet slik ulovlig, urapportert eller uregistrert fiske i perioden 2003-2005 i områder hvor Norge utøver jurisdiksjon, samt tilstøtende områder, varierer mellom ca 110-130. Inkludert omlastingsfartøy varierer antall fartøy involvert i IUU-aktivitet i Barentshavet anslagsvis mellom 170 og 200. Dette er i økende grad russiske fartøy, da bekvemmelighetsflaggede fartøy i de to siste årene i en del tilfelle har skiftet til russisk flagg. Til sammenligning er det ca. 7.000 fiskefartøy, store og små, i Norge.

Hvor store økonomiske konsekvenser det vil få, dersom det i medhold av lovforslaget legges restriksjoner på verftsindustriens adgang til å yte reparasjoner og service til IUU-fartøy, avhenger av antallet fartøy som blir nektet slike tjenester. Et minimum vil være de fartøy Norge er forpliktet til å nekte slike tjenester i medhold av forpliktelser i NEAFC-avtalen (avtale om den Nordøst-Atlantiske Fiskerikommisjon) eller andre internasjonale avtaler. Av disse er de 20 fartøyene på NEAFCs liste de som Norge har hatt mest praktisk befatning med. Listene er publisert på organisasjonens nettsider.

Med sikte på mulig omfang av tiltak nevnes at Fiskeridirektoratet har oversendt materiale vedrørende ca. 40 saker om overtredelser til Russland vedrørende fiske som skjedde i 2005/2006. Det er noen gjengangere slik at antallet fartøy er noe mindre enn antall saker.

11. Merknader til bestemmelsene.

Forskriftens bestemmelser er nært knyttet opp til den relevant lovtekst. Vurderinger knyttet til de enkelte lovbestemmelsene har betydning for forståelsen av forskriftsbestemmelsene.

Forskriftens tittel foreslås endret for å dekke det totale virkeområdet etter at nye bestemmelser er inkludert. Tittelen vil også gjøre det tydelig at hensikten er rettet mot å bekjempe IUU-fiske. Det foreslås å innføre titler på forskriftens bestemmelser for å lette tilgjengeligheten av reglene.

Til § 5 Innhenting av bekreftelser fra flaggstat og forbud mot ilandføring.

Bestemmelsen er hjemlet i fiskeforbudslovens § 8 første ledd litra d. Formålet med bestemmelsen er å danne hjemmel for å kunne nekte landing av fisk inntil det er avklart gjennom kommunikasjon med fartøyets flaggstat om det dreier seg om en lovlig fangst. Dersom det viser seg at fangsten ikke kan anses som lovlig vil landingen kunne forbys endelig på to grunnlag. Det ene grunnlaget er at de opplysningene som legges frem fra flaggstaten ikke er tilstrekkelige i den forstand at norske myndigheter kan være sikre på at fangsten er lovlig. Norske myndigheters kunnskap om regelverket og kontrollen i det enkelte landet må danne grunnlag for de krav som må stilles i det enkelte tilfellet. Dersom det dreier seg om fisk av en art eller fanget i et område som reguleres av en regional fiskeriforvaltningsorganisasjon eller en fremmed stat kan ikke en flaggstats opplysninger godtas uten videre. Det kan tenkes at flaggstaten ikke anerkjenner organisasjonens kompetanse og reguleringer eller den fremmede statens for den del. Det vil ikke være i tråd med Norges holdning som ansvarlig havnestat hvis ikke slike opplysninger ble avvist. Med dette menes altså at det må ses også på hvilken flaggstat det er når vurderingen av om bekreftelsen skal godtas foretas. Det må i denne vurdering også legges vekt på opplysninger fra andre kilder enn flaggstaten. Uten en slik vurdering ville norske myndigheter være forpliktet til å godta alle bekreftelser uten videre.

Et endelig forbud mot landing av fangst kan også nedlegges med hjemmel i de bestemmelser som allerede finnes i forskrift om forbud mot landing av fisk. Det er åpenbart at fangst som flaggstaten ikke gir opplysninger om eller gir feil opplysninger om må anses som ulovlig etter de vilkår som finnes.

Bestemmelsen gir hjemmel til å innhente opplysninger både fra flaggstaten til fartøyet som fører fangsten og flaggstaten til fartøyet som fisket den. Fisk landes ofte av et annet fartøy enn det som fisket den. I slike omlastingstilfeller gjelder det i

de fleste rapporteringsregler for begge fartøyene. Det er viktig å kunne innhente informasjon fra begge flaggstatene for å kunne sammenholde dem.

Det nye systemet for havnestatskontroll som er etablert i NEAFC innebærer at opplysninger om fangst som ønskes landet med utenlandsk fartøy forelegges flaggstaten for å få bekreftet at fangsten er lovlig. Gjennomføringen av disse NEAFC-reglene skjer i medhold av regelverk om utlendingers fiske og fangst i Norges økonomiske sone og landinger til norsk havn. De fangstene som omfattes av NEAFC-reglene skal håndteres etter de spesielle reglene som gjelder. Den bestemmelsen som foreslås her vil dekke alle andre former for landinger. Det vil si at reglene kan benyttes ovenfor fartøy som er flagget i en kontraktspart i NEAFC eller i et annet land. Avgrensningen går altså på om selve fangsten om bord er omfattet av havnestatskontrollen i NEAFC eller ikke. Dersom det finnes opplysninger som tilsier at en fangst som faller inn under reglene om havnestatskontroll ikke er lovlig, vil landingen kunne nektes uavhengig av om flaggstaten har avgitt sin bekreftelse. Tiltak vil i slike tilfeller bli satt i verk med hjemmel i de reglene om omtales i forslaget her eller de som allerede finnes i forskrift om forbud mot landing av fisk.

§ 6 Forbud mot ilandføring, omlasting og bearbeiding av fisk i norsk havn

Bestemmelsens første ledd er hjemlet i fiskeforbudslovens § 9 første ledd litra a, og andre ledd i litra b. Den retter seg mot å kunne forby handlinger knyttet til håndtering av fisken i norske havner. Handlingene er klart avgrenset til å losse fisken fra fartøyet enten til land eller til et annet fartøy. Det kan tenkes tilfeller der bearbeiding av egen fangst eller fangst mottatt fra andre skjer mens fartøyet ligger i havn.

Forslaget til bestemmelse inneholder de nærmere vilkårene for å bli rammet av et forbud. Regelen danner grunnlaget for å at det også kan bli nedlagt forbud etter andre bestemmelser. Grunnvilkåret i de andre bestemmelsene, for eksempel § 7, er at det er eller blir nedlagt forbud etter § 6 samtidig.

§ 7 Forbud mot lasting, lossing og havne-, forsynings- og støttetjenester

Bestemmelsens første ledd er hjemlet i fiskeforbudsloven § 9 første ledd litra c. Sammen med §§ 6 og 8 er dette en sentral bestemmelse i forslaget. Forslaget til § 7 er bygd opp rundt en kobling til § 6 som inneholder de konkrete vilkårene som kan utløse forbud.

Listen over aktiviteter det kan nedlegges forbud mot omfatter typer tjenester og aktiviteter som foretas i forbindelse med at et fartøy legger til kai, videre tjenester som ytes overfor fartøy i havnen, for eksempel tjenester som trengs for å sette det i seilingsklar stand. Også havneadministrasjon/terminaleiere m.v. vil dermed kunne omfattes av forbud mot støttetjenester. En grense må trekkes mot forhold som ikke kan regnes for tjenester. At fartøy anløper til tross for ilagt forbud, uten havnens

medvirkning, vil klart nok ikke kunne rammes av forbud gitt med hjemmel i denne bestemmelsen. Det understrekes i denne sammenheng at det ikke vil være opp til havnen å hindre ulovlig ilandføring/anløp, dette håndteres av andre myndigheter, i første rekke Forsvaret.

Ved ulike former for force majeure-situasjoner som tvinger fartøy til land, herunder når et fartøy søker nødhavn i samsvar med internasjonale anerkjente prinsipper, vil forbud mot medvirkningshandlinger ilagt med hjemmel i § 7 måtte tolkes innskrenkende for så vidt forbudene kommer i konflikt med fartøys rett etter slike prinsipper. Om det foreligger en slik situasjon eller ikke vil normalt være avklart gjennom Forsvarets behandling av fartøyetets søknad om anløp. Alle tjenester til mannskapet om bord omfattes på lik linje som forsyninger, service, verkstedopphold og lignende.

Forslaget til endring i forskrift av 23. desember 1994 om fremmede ikke-militære fartøys anløp av og ferdsel i norsk territorialfarvann under fredsforhold § 12 innebærer at Forsvaret normalt vil ha grunnlag for å vurdere at det foreligger særlig grunn til å nekte adgang til Norges indre farvann for de fartøyene som rammes av forbud i medhold av bestemmelsen. Det antas dermed at det ikke vil bli særlig mange situasjoner der norske havner eller leverandører av tjenester i selve havnene vil oppleve selv å måtte nekte å yte tjenester overfor fartøyene.

Bestemmelsens andre ledd er hjemlet i fiskeforbudslovens § 9 første ledd litra d, som omhandler omlasting, forsynings- og støttetjenester i territorialfarvannet. Det er hensiktsmessig å inkludere alle på samme liste. Som for de andre bestemmelsene vil forbud kunne rettes mot fartøyet enten det lossrer fangst eller mottar den. Tilsvarende for forsynings- og støttetjenester.

Til § 8 Regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoners IUU-lister.

Fiskeforbudslovens § 9 første ledd litra e hjemler bestemmelsen, selv om fartøy oppført på regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoners lister etter forarbeidene til Ot.pr.98 også faller inn under § 9 første ledd a. Den enkelte organisasjonen vil ha regler om hvilke forbud partene skal nedlegge som følge av oppføring på slik liste. Det er ingen betingelse at Norge er medlem i organisasjonen for at norske myndigheter skal kunne nedlegge forbud etter bestemmelsen. De regionale organisasjonenes lister gir minimumstiltak som partene forplikter seg til, og det kan dermed gjennomføres strengere tiltak i Norge. En slik tilnærming vil også kunne bidra til likebehandling i Norge for slike fartøy uavhengig av hvilken liste de er oppført på.

De forbudene som kan legges ned i medhold av §§ 5 og 6 er alle, unntatt forbudet mot bearbeiding av fisk, en del av tiltakene som skal iverksettes ovenfor fartøy som er oppført på organisasjonenes lister over IUU-fartøy. Det å nekte fartøyene adgang til indre farvann er et annet sentralt tiltak. Etter forslaget til endring i forskrift av 23. desember 1994 om fremmede ikke-militære fartøys anløp av og ferdsel i norsk

territorialfarvann under fredsforhold, jf. Fiskeforbudslovens § 9, kan Forsvaret nekte anløp blant for de fartøyene som er omfattet av forbud nedlagt med hjemmel i bestemmelsen her.

Organisasjonene opererer med foreløpige og permanente lister over fartøy involvert i IUU-fiske. Fartøyet føres først opp på de foreløpige listene når det kommer opplysninger som gir grunn til mistanke om at det er involvert i IUU-fiske. Som en del av arbeidet med saken forelegges opplysningene flaggstaten. Organisasjonenes regler beskriver hvilke tiltak som skal iverksettes mot disse fartøyene. Tiltakene mot fartøy oppført på organisasjonenes midlertidige lister skal normalt ha en midlertidig karakter og omfatter normalt heller ikke forbud mot havneanløp. Dette sikrer at fartøyene kan komme til havn for å bli kontrollert. Dersom alle undersøkelser viser at det ikke har skjedd noen regelbrudd kan fartøyene få anledning til å lande fangst og motta forsyninger. Dersom kontrollene og/eller andre opplysninger leder til at fartøyet blir overført til den permanente listen skal tiltakene gjøres permanente i tråd med organisasjonens regler og anløpsnekt skal iverksettes i visse sammenhenger i tillegg.

Bestemmelsen er kort og sier at "Fiskeridirektoratet kan nedlegge forbud som nevnt...". Formålet med dette er å legge til rette for å kunne gjennomføre minst de tiltak som er beskrevet i den enkelte organisasjons regler uten å måtte lage egne hjemmelsbestemmelser for hver enkelt av dem. Ordet "kan" skal ikke forstås slik at det i hver sak er opp til forvaltningens skjønn om det skal nedlegges forbud eller ikke.

Det følger også av alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper at det ikke kan finne sted en vilkårlig forskjellsbehandling av fartøy som det treffes tiltak mot. Begrunnelsen må ha sitt utgangspunkt i grunnlaget for at fartøy anses å ha tatt del i IUU-fiske.

Det følger av bestemmelsens ordlyd at forbud skal oppheves hvis fartøyet tas av listene i medhold av reglene i den aktuelle organisasjonen.

Til § 9 Forbud mot forsynings- og støttetjenester utenfor territorialforvannet.

Saltvannsfiskelovens § 4 hjemler bestemmelsen. Forslagets første ledd gir hjemmel til å gjennomføre tiltak rettet mot fartøy som er oppført på listene i de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonene. Det gjelder imidlertid bare dersom det er et norsk fartøy som lossar eller tar i mot fangst og mottar eller leverer tjenestene.

Det kan nedlegges forbud mot at tjenestene eller fangst leveres fra et norsk fartøy til et fartøy det er nedlagt forbud i forhold til med hjemmel i §§ 6, 7 og 8. Et forbud vil også innebære at norske fartøy ikke lovlig kan motta fangst eller tjenester fra et utenlandsk fartøy det er nedlagt forbud mot med hjemmel i samme bestemmelsene. Et eksempel på dette kan være at det er nedlagt et forbud med hjemmel i § 8 mot en omlaster/transportfartøy som er oppført på listen i NEAFC. Etter forslaget her kan

det da nedlegges forbud mot at et norsk fartøy mottar forsyningstjenester fra fartøyet.

Ordet ”kan” skal i forhold til denne bestemmelsen, på samme måte som i forhold til § 8, ikke forstås slik at det i hver enkelt sak er helt opp til forvaltningens frie skjønn om det skal nedlegges forbud eller ikke. Hvilke forbud som skal nedlegges vil følge av reglene i hver enkelt regional fiskeriforvaltningsorganisasjon. I tilfeller der Norge er part til konvensjonen følger det også en forpliktelse til å følge opp med vedtak. I de tilfellene det er nedlagt forbud etter §§ 6 og 7 mot andre fartøy kan det være naturlig at det også nedlegges forbud mot at norske fartøy samhandler med slike IUU-fartøy etter bestemmelsen som forelås her.

Til § 10 Forholdet til fartøyets flaggstat

Bestemmelsen regulerer forhold knyttet til gjennomføring av saksbehandlingen og gir nærmere kriterier for når forbud skal vurderes opphevet. Den er ikke strengt nødvendig å ha i forskriften fordi disse forholdene kunne vært regulert gjennom instruks i forvaltningen. Bestemmelsen foreslås tatt inn i forskriften av hensyn til at forskriften også retter seg mot utenlandske rettssubjekter som ikke nødvendigvis har spesiell kunnskap om hvordan sakene skal behandles. Bestemmelsene blir med dette tydeligere. Materielt sett medfører reglene at det etableres samme forhold til flaggstaten når det vurderes tiltak på norsk side som når tilsvarende saker håndteres i en regional fiskeriforvaltningsorganisasjon.

Bestemmelsen regulerer i første ledd forholdet til flaggstaten. Varsel skal sendes via den nærmeste utenriksstasjonen flaggstaten har før vedtak fattes. Det kommer i tillegg til ordinært forhåndsvarsel som skal sendes i henhold til forvaltningslovens § 16. Dersom det ikke er mulig å nå frem til rett adressat for forhåndsvarselet vil ordningen som foreslås her sikre at det ikke treffes beslutninger uten at flaggstaten er involvert. Hvordan flaggstaten internt organiserer sin behandling av varslene er ikke av betydning for den videre saksbehandlingen i Norge. Det må imidlertid legges opp til at flaggstaten rent faktisk blir satt i stand til å reagere. Varsel skal derfor sendes i rimelig tid før vedtak treffes. Spørsmålet om hva som er rimelig tid må vurderes fra flaggstat til flaggstat. Det må imidlertid gjelde en maksimal tid for å reagere. En måned anses passende. Blant annet opereres det i enkelte regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoner med en måneds frist ved kommunikasjon til flaggstat.

Det er to formål med varselet. Det ene er å gi flaggstaten mulighet til å informere om at det er iverksatt sanksjoner. Det andre er å gi anledning til fremleggelse av opplysninger i saken, for eksempel om kvoter, fangst, at det ikke foreligger brudd på interne bestemmelser og lignende, eller at det er iverksatt intern etterforskning. Etterforskning og rettergang kan ta lang tid og opplysninger om at dette er igangsatt skal ikke i utgangspunktet stanse et forbud i Norge. Det legges imidlertid opp til at forbud skal oppheves dersom det iverksettes relevante og tilstrekkelige sanksjoner i flaggstaten. Flaggstaten får dermed frist til å svare på en måned.

I visse sammenhenger kan det til tross for at forbud mot ilandføring av fangst kan nedlegges i medhold av forslaget til § 5 være behov for også å iverksette vedtak om forbud etter §§ 6 og 7 direkte. Dersom formålet med vedtak kan forspilles åpner forvaltningsloven for unntak fra regler om forhåndsvarsling, begrunnelse og underretning. I forhold til enkelte typer overtredelser av fartøy fra enkelte flaggstater vil det kunne oppstå saker der en på norsk side har opplysninger om et omfattende overfiske av kvoter. Dersom det oppdages at slike fartøy søker norsk havn for å motta for eksempel service eller andre forsynings- og støttetjenester, som setter fartøyet i stand til å fortsette sitt fiske, vil det være nødvendig å iverksette forbud umiddelbart. I slike saker vil flaggstaten bli underrettet gjennom selve vedtaket og offentliggjøringen av dette. Flaggstaten settes dermed i stand til å reagere og legge frem de opplysninger som måtte foreligge. Forbud kan dermed oppheves raskt dersom kriteriene for dette er oppfylt.

I henhold til bestemmelsenes andre ledd skal Fiskeridirektoratet vurdere om forbudene skal opprettholdes dersom flaggstaten ilegger sanksjoner for samme forhold. Forbudene skal oppheves dersom sanksjonene anses som relevante og tilstrekkelige. Hva som er samme forhold vil være relativt enkelt å fastslå. En sanksjon vil inneholde en beskrivelse av hvilken handling som er lagt til grunn på tilsvarende måte som et vedtak fattet i medhold av §§ 5 og 6 i forslaget her. Dersom det er sammenfall mellom disse beskrivelsene må første vilkår anses som oppfylt.

Hva som kan anses som en relevant og tilstrekkelig sanksjon må vurderes konkret fra sak til sak. Sanksjonen må være rettskraftig og iverksatt. Vurderingen bør som nevnt ta utgangspunkt i hvilken reaksjon en tilsvarende handling ville blitt møtt med i Norge. Inndragning av den ulovlige fangsten vil stå sentralt. Om sanksjonen er administrativ eller strafferettslig er ikke avgjørende, dens reelle innhold og de følger den gir er mer relevant.

Bestemmelsen er ikke ment å gi noe rettskrav på opphevelse av forbud i Norge dersom det er ilagt sanksjoner i flaggstaten. En konkret vurdering skal foretas. Det må utøves skjønn i disse vurderingene og det vil være opp til forvaltningen å foreta den konkrete vurderingen i hver enkelt sak. Kjennskap til den enkelte flaggstat og effektiviteten i det interne lovverket vil være avgjørende. Det kan også tenkes situasjoner der det ikke er implementert regler som ivaretar det som etter norske myndigheters syn er en naturlig del av reglene i en ansvarlig flaggstat.

I siste ledd avgrenses bestemmelsens regler i forhold til de sakene som behandles etter § 7. Bestemmelsen legger opp til en saksbehandling av saker etter §§ 5 og 6 i Norge som tilsvarende den som skjer i de regionale fiskeriforvaltningsorganisasjonene. Tiltak rettet mot fartøy ført på organisasjonenes lister skal gjennomføres og det er ikke behov for å gjenta de prosedyrer som allerede er gjennomført. Når det gjelder opphevelse av forbud rettet mot disse fartøyene er det heller ikke behov for en tilsvarende bestemmelse som er foreslått i andre ledd. Tiltak kan i henhold til § 7

rettes mot ”*fartøy som er oppført på*” listene. Det følger dermed direkte av bestemmelsens ordlyd at forbud skal oppheves dersom fartøyene tas av listene.

Til § 11 Offentliggjøring av lister over fartøy som er omfattet av forbud

Forbudene vil bli rettet mot utenlandske fartøy. De vil også rette seg mot norske rettssubjekter, for eksempel fiskemottak, leverandører av forsyninger, andre støttetjenester, service, bunkers og havnene enten de er private eller offentlige osv. En offentliggjøring av de forbud som gjelder vil være nødvendig for å sikre at forbudene kan overholdes. For at forbudene rettet mot de utenlandske fartøyene skal brytes må rettssubjekter underlagt norsk jurisdiksjon være delaktige. Det er for eksempel ikke mulig å ilandføre fangst eller motta forsyninger i norsk havn uten at norske rettssubjekter er involvert. Unntak kan tenkes dersom et fartøy kommer inn og går til kai uten å forholde seg til noen i forkant. Offentliggjøringen er nødvendig av hensyn til disse aktørenes rettssikkerhet.

Det å legge opplysningene ut på Fiskeridirektoratets nettsted anses som den mest naturlige løsningen. Bruk av internett vil gjøre det enkelt å oppdatere opplysningene fortløpende. Fiskeridirektoratet må i tillegg til offentliggjøringen etablere rutiner for å dokumentere når opplysninger ble lagt ut og endret. Dette er nødvendig fordi det er en betingelse for at forbudene skal være gyldige at de er offentliggjort. Det vil altså si at ingen kan forfølges for overtredelser før forbudene er offentliggjort. Dokumentasjon på når dette skjedde kan i visse tilfeller bli avgjørende.

Siden forbud i medhold av § 7 kan ramme alle typer tjenester som ytes fartøy, som mottak, lasting, lossing, bunkring, verkstedtjenester m.v., må det som utgangspunkt forventes at havner og andre tjenesteytere som kan få besøk av aktuelle utenlandske fartøy, må holde seg orientert mot Fiskeridirektoratets publiseringstjeneste for å opptre aktsomt. Dette forutsetter i det minste rutinemessig oppdatering. Aktsomhetsvurderingen vil imidlertid likevel måtte foretas konkret og under hensyn til forholdene i det enkelte tilfellet.

I enkelte tilfeller, for eksempel dersom et fartøy skal gjennomføre vedlikehold ved et verksted, kan avtalen være inngått en viss tid i forkant. Et eventuelt forbud rettet mot fartøyet kan komme etter avtaleinngåelsen og før vedlikeholdet skal begynne. Forbudet vil tre i kraft straks det er offentliggjort og medføre at avtalen ikke lovlig kan oppfylles fra verkstedets side. Tilsvarende kan gjelde i forhold til andre avtaler som blir inngått mellom fartøy og leverandører av forsynings- og støttetjenester, mottakere av fisk osv. For å redusere de forretningsmessige ulemper som slike aktører kan bli påført skal det også offentliggjøres opplysninger om saker der det er sendt varsel til flaggstaten om et forhold som vil kunne medføre et forbud. Dette innebærer at opplysninger som minst identifiserer fartøyet skal legges ut når flaggstaten varsles i henhold i § 10.

Til § 12 i forskrift av 23. desember 1994 om fremmede ikke-militære fartøys anløp av og ferdsel i norsk territorialfarvann under fredsforhold.

Det er foreslått to endringer i denne. Ordet "fiskefartøy" foreslås skiftet ut med "fartøy". Endringen gjør det tydelig at regelen ikke er avgrenset til de rene fiskefartøyene, men også omfatter transportfartøy. Selv om det etter hvert er anerkjent at ordet "fiskefartøy" også omfatter andre fartøy som tar del i fiskeaktiviteter, herunder omlasting, anses det hensiktsmessig å referere nærest mulig til ordlyden slik den foreligger i Fiskeforbudsloven. Bestemmelsen sier at fremmede ikke-militære fartøy kan nektes adgang til indre farvann når særlige grunner foreligger. I andre punktum er det vist til at en slik særlig grunn foreligger dersom det planlegges anløp som ledd i fiske eller ilandføring av fangst som faller inn under forbud nedlagt i medhold av bestemmelser gitt med hjemmel i fiskeforbudslovens § 8 første ledd. Bestemmelsen foreslås utvidet ved at det i tillegg vises til forbud rettet mot fartøyet i medhold av regler gitt med hjemmel i samme lovs § 9. Hjemmelen for endringen er fiskeforbudslovens § 9 tredje ledd.

Den foreslåtte regelen vil ikke medføre endringer i måten disse sakene behandles på i Forsvaret, bare utvide gruppen av fartøy som kan bli nektet adgang til indre farvann og dermed havneanløp.

12. Forslag til endringer i forskrift av 6.august 1993 om forbud mot landing av fisk gitt med hjemmel i fiskeforbudslovens § 8, § 9, saltvannsfiskelovens § 4, NØS loven §§ 4 og 6

Forslag til endringer i titler:

Forskriftens tittel foreslås endret til:

Forskrift om forbud mot landing av fisk og andre tiltak mot ulovlig, urapportert og uregulert fiske.

§ 1 ny tittel foreslås å lyde:

§ 1 Virkeområde

§ 2 ny tittel foreslås å lyde:

§ 2 Forbud mot ilandføring av fisk av felles interesse med andre stater i bestemte tilfeller

§ 3 ny tittel foreslås å lyde:

§ 3 Forbud mot ilandføring av fisk tatt strid med ønsket beskatningsmønster eller ved fare for overfiske

§ 4 ny tittel foreslås å lyde:

§ 4 Forbud mot ilandføring av fisk tatt i strid med bestemmelser i internasjonale avtaler

Forslag til nye bestemmelser:

§ 5 Innhenting av bekreftelse fra flaggstat og forbud mot ilandføring

Fiskeridirektoratet kan anmode om bekreftelse på at fangsten ikke er tatt som ledd i fiskeaktiviteter som er i strid med et ønsket beskatnings- eller fiskemønster, eller som er i strid med regler om fiskeaktiviteter som er avtalt med fremmed stat. Anmodning om bekreftelse sendes flaggstaten til fartøyet som fører fangsten eller flaggstaten til fartøy som fisket den.

Fiskeridirektoratet kan nedlegge forbud mot ilandføring av fangsten inntil tilfredsstillende bekreftelse er mottatt.

§ 6 Forbud mot ilandføring, omlasting og bearbeiding av fisk i norsk havn

Fiskeridirektoratet kan nedlegge forbud mot ilandføring fra fangstfeltet, samt omlasting og bearbeiding av fisk i norsk havn, med fartøy som ikke er norsk når fartøyet har tatt del i fiskeaktiviteter som vesentlig er i strid med et ønsket beskatnings- eller fiskemønster, eller som vesentlig er i strid med regler om fiskeaktiviteter som er avtalt med fremmed stat.

Forbud kan også nedlegges når fartøyet eies eller drives av et rettssubjekt som med et annet fartøy har tatt del i fiskeaktiviteter som vesentlig er i strid med et ønsket beskatnings- eller fiskemønster, eller som vesentlig er i strid med regler om fiskeaktiviteter som er avtalt med fremmed stat.

§ 7 Forbud mot lasting, lossing og havne-, forsynings- og støttetjenester

Fiskeridirektoratet kan nedlegge forbud mot lasting, lossing og havne-, forsynings- og støttetjenester i norsk havn, til og fra fartøy som er eller blir underlagt forbud etter § 6.

Forbud kan også nedlegges mot omlasting, forsynings- og støttetjenester i Norges territorialfarvann og territorialfarvannet ved Jan Mayen, til og fra fartøy som er eller blir underlagt forbud etter § 6.

§ 8 Regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoners IUU-lister

Fiskeridirektoratet kan nedlegge forbud som nevnt i §§ 6 og 7 for fartøy som er oppført på regionale fiskeriforvaltningsorganisasjoners lister over fartøy som tar del i illegale, urapporterte eller uregulerte fiskeaktiviteter.

§ 9 Forbud mot omlasting, forsynings- og støttetjenester til og fra annet fartøy med norsk fartøy

Fiskeridirektoratet kan nedlegge forbud mot omlasting, forsynings- og støttetjenester til og fra annet fartøy med norsk fartøy når det er eller blir nedlagt forbud rettet mot førstnevnte fartøy i medhold av §§ 6, 7 og 8.

§ 10 Forholdet til fartøyenes flaggstat

Fiskeridirektoratet skal varsle fartøyets flaggstat i rimelig tid før forbud nedlegges dersom det ikke kan oppstå fare for at formålet med forbudene forspilles. Forbud skal ikke nedlegges dersom flaggstaten innen rimelig tid notifiserer at de har ilagt og gjennomført sanksjoner, og Fiskeridirektoratet anser sanksjonene som relevante og tilstrekkelige.

Fiskeridirektoratet skal vurdere om et nedlagt forbud skal opprettholdes dersom flaggstaten i ettertid notifiserer at de har ilagt sanksjoner for samme forhold. Forbud skal ikke opprettholdes dersom ilagte sanksjoner anses som relevante og tilstrekkelige.

Bestemmelsene i første og andre ledd gjelder ikke i forhold til forbud nedlagt med hjemmel i §§ 5 eller 8.

§ 11 Offentliggjøring av lister over fartøy som er omfattet av forbud

Fiskeridirektoratet skal offentliggjøre lister over de forbud som til enhver tid gjelder samt over de fartøy der det er sendt melding til flaggstaten om at forbud vurderes nedlagt.

Listene skal til enhver tid være tilgjengelige på Fiskeridirektoratets nettsted med adressen www.fiskeridir.no.

Resterende paragrafer forskyves tilsvarende

13. Forslag til endring i forskrift av 23.desember 1994 om fremmede ikke-militære fartøys anløp av og ferdsel i norsk territorialfarvann under fredsforhold, gitt med hjemmel i fiskeforbudslovens § 9, tredje ledd:

§ 12, andre ledd skal lyde:

Fremmede ikke-militære fartøy kan, når særlige grunner foreligger, nektes adgang til norsk indre farvann. Slike særlige grunner foreligger blant annet når fartøy planlegger anløp som ledd i fiske eller ilandføring av fangst som beskrevet i lov av 17 juni 1966 nr.19 om forbud mot at utlendinger driver fiske mv. i Norges territorialfarvann § 8 første ledd eller dersom vilkårene for å nedlegge forbud etter samme lovs § 9 er oppfylt.

14. Ikrafttredelse

Det foreslås at reglene skal tre i kraft 1. mai 2007. Dette vil falle sammen med ikrafttreddelsen av reglene om havnestatskontroll.

Del II

FORSLAG TIL ENDRING I FORSKRIFT AV 16. FEBRUAR 2005 OM RAPPORTERING AV FANGST FOR NORSKE FARTØY.

1. Presisering av regelverket vedrørende elektronisk rapportering.
2. Forhåndsmelding ved landing av sild, makrell og hestmakrell.
3. Omlastingsmelding.
4. Gjennomføring av NEAFCs regler om havnestatskontroll i norsk rett relatert til norske fartøy.
5. Forslag til forskriftsendringer

Forskriftsforslaget inneholder primært endringer slik at norske fartøy etter at NEAFCs havnestatsregime trer i kraft fortsatt kan lande frossen fisk i utenlandske havner.

1. Presisering av regelverket vedrørende elektronisk rapportering.

Elektronisk rapportering ble som kjent likestilt med manuell rapportering pr. telefaks ved forskriftsendring av 16. februar 2005. Forutsetningen for å kunne benytte elektronisk rapportering er at fartøyene rapporterer via flaggstaten. Den elektroniske rapporteringen må også være forhåndsgodkjent av Fiskeridirektoratet. Pr. i dag må fartøyene benytte programmet SatRap for å tilfredsstille kravene til elektronisk rapportering.

Til tross for at sending av meldinger på e-post fra det enkelte fartøy til Fiskeridirektoratet ikke er en godkjent rapporteringsform, er det en rekke fartøy som rapporterer på denne måten. Dette gjelder særlig russiske fartøy. Det er derfor et behov for å presisere regelverket vedrørende elektronisk rapportering og å klargjøre de ulike alternativene på en tydeligere måte. Selv om problemet først og fremst er aktuelt i forhold til utenlandske fartøy, foreslås av harmoniseringshensyn at også rapporteringsforskriften for norske fartøy justeres tilsvarende som forskriften for utenlandske fartøy.

Forslaget innebærer i hovedsak redaksjonelle endringer ved at § 3 inkorporeres i § 2. Forslaget innebærer videre at nummereringen av § 2 endres.

2. Forhåndsmelding ved landing av sild, makrell og hestmakrell.

Norske fiskefartøy er i dag bare i begrenset grad pålagt å gi forhåndsmelding om havneanløp til fiskerimyndighetene som følge av hensyn til ressurskontroll. Det gis forhåndsmeldinger til salgslag av hensyn til omsetningen av fangsten i en større utstrekning. Som et resultatet av kontrollsamarbeidet på pelagisk sektor mellom Norge og EU er det i EU innført plikt til å melde anløp senest fire timer forut for ankomst havn. Plikten gjelder i de tilfellene fangst skal landes. I meldingen skal kvantum om bord regnet i rund vekt oppgis fordelt på art. Det kvantum som skal landes skal også oppgis. Reglene omfatter artene sild, makrell og hestmakrell og regelmessig losses all fangst samtidig i samme havn.

I EU danner denne meldingen utgangspunktet for planlegging og gjennomføring av kontroller. Opplysningene blir benyttet i risikovurderinger og sammenholdes i etterkant med det som oppgis å være landet. Opplysningene om kvantum forplikter fiskeren i forkant av landingen og kan dermed danne utgangspunkt for den videre kontrollen. Effekten hentes ut ved at det "handlingsrommet" aktørene har til å manipulere med oppgaven over hvor mye som landes (landings-/sluttseddelen) blir mindre. Selv om pelagisk fangst i dag meldes inn til Sildesalgslaget foreligger det et handlingsrom for manipulasjon spesielt dersom kjøper og selger kommuniserer seg i mellom forut for melding til Sildelaget eller i forbindelse med korrigeringer i etterkant. Handlingsrommet består i at det er mulig å holde rubrikker åpne i fangstdagboken inntil det blir klart om det blir kontroll eller ikke. Et krav om å rapportere mengde fangst om bord en viss tid i forkant av anløp vil fjerne denne muligheten effektivt ved at det skal være samsvar mellom det som er ført i dagboken ved en eventuell kontroll og det som er rapportert i forhåndsmeldingen.

I Norge inneholder meldingene til Sildelaget en del informasjon som i dag benyttes som grunnlag i planleggingen av kontroller. Det er imidlertid ingenting i disse meldingene som er forpliktende for fiskerne av kontrollhensyn. Det er altså et avvik mellom de plikter fiskerne er underlagt av kontrollhensyn i Norge og EU. Dette forholdet er tatt opp fra EU sin side gjentatte ganger og det forventes fortsatt fokus på dette. I utgangspunktet dreier det seg om å skape et kontrollregime som gir den samme faktiske risiko for å bli oppdaget uavhengig av hvor fiskeren kommer fra eller hvor fangsten skal landes. En forhåndsmelding som innebærer at fiskeren forplikter seg i forhold til hvor mye fangst som er om bord vil være et

element fra norsk side i dette arbeidet. I vurderingen av effektens størrelse må det legges vekt på at det er etablert harmoniserte retningslinjer for hva en kontroll ved landing skal inneholde av tiltak. Det må også legges vekt på at antall kontroller i Norge trolig fortsatt er lavere enn i relevante EU-landene.

Løsninger for elektronisk registrering og formidling av pliktige rapporter er utviklet og satt i drift i Norge. Programmet Satrap er utviklet av Fiskeridirektoratet og leveres gratis til alle fiskere som ønsker å ta det i bruk. Det kreves dermed lite arbeid om bord i et fartøy å sende en melding om havneanløp når fangst skal landes. SatRap er allerede tatt i bruk på 69 havgående fiskefartøy i Norge. Fangstdagbok føres allerede om bord og anløpsmeldingen skal ikke inneholde andre opplysninger om fangsten enn de som allerede skal føres i fangstdagboken. Det er altså bare selve plikten til å sende opplysningene i form av en anløpsmelding som er ny. SatRap kan også benyttes som en modul av aktører som ønsker å utvikle kommersielle programpakker til bruk om bord i fartøy.

Opplysningene vil ikke bare sette myndighetene i stand til å effektivisere ressurskontrollen generelt, men også utvide den samlede kontrollaktiviteten gjennom å sammenholde opplysninger med hverandre. Opplysninger kan hentes opp automatisk og sammenstilles. Dette vil gi en mer effektiv kontroll, særlig i de tilfellene det ikke blir gjennomført ordinær kontroll ved landing.

De nevnte fiskeslag fiskes av flere fartøygrupper, både store og små. I EU er alle fartøy som skal lande mer enn 10 tonn pr. landing omfattet. Så langt vi kjenner til er det i all hovedsak etablert manuelle rutiner for mottak og håndtering av meldingene. Med utgangspunkt i det omfanget de pelagiske fiskeriene har i Norge vil det være uhensiktsmessig å legge opp til manuelle rutiner for mottak og håndtering. Det nevnes at det er i størrelsesorden 15 – 20.000 enkeltlandinger pr. år, hvorav en stor andel overstiger 10 tonn.

Fiskeridirektoratet ser det i lys av dette og utviklingen av elektroniske løsninger at det er naturlig å pålegge at anløpsmeldinger skal sendes elektronisk. Dette vil være noe nytt i forhold til gjeldende regler hvor det er valgfritt om rapporter skal sendes pr. telefaks eller elektronisk. Teknologien åpner for automatisert mottak og håndtering av meldingene. I direktoratet arbeides det med utvikling av en ny versjon av en inspeksjonsdatabase. Her vil data bli hentet automatisk fra andre kilder i direktoratet og sammenstilt etter gitte spesifikasjoner. Det kan dermed legges opp til at en manuelt bare håndterer de tilfellene der det ikke er registrert noen anløpsmelding eller der det avdekkes avvik utover visse kriterier. Reglene er foreslått utformet slik at det legges til rette for bruk av programmet SatRap eller andre løsninger for autentisering i fremtiden.

I Fiskeridirektoratet pågår også et løpende arbeid knyttet til utvikling av elektronisk fangstdagbok. Så langt ligger det an til bruk av de samme prinsipper for kommunikasjon og autentisering som SatRap bygger på. Innføringen av elektronisk dagbok vil medføre at myndighetene vil ha løpende oversikt over mengde fangst om bord. Det å rapportere lossehavn og tidspunkt vil inngå som en del av dagbokføringen. Tidsplanen for innføring av elektronisk fangstdagbok er slik at en ut i fra et rent kontrollsynspunkt kunne tillate seg å vente på at boken kommer på plass. Men innføringen av en plikt til å sende forhåndsmelding forut for landinger av pelagisk fisk må ses som et første skritt på veien mot den elektroniske fangstdagboken. Fiskeridirektoratet anser det derfor som tidsmessig fornuftig å påbegynne en slik innføring på denne måten. Det vil gi verdifulle erfaringer i det videre arbeidet med utvikling og innføring av elektroniske fangstdagbøker. Sammenholdt med vårt forhold til EU og den positive utvikling som har funnet sted i kontrollsamarbeidet med EU finner Fiskeridirektoratet det hensiktsmessig å fremme forslaget om elektroniske landingsmeldinger for pelagiske fangster nå.

Mindre fartøy er i varierende grad utrustet med løsninger for å kunne kommunisere elektronisk. Det er en høyere andel av de mindre som ikke er utrustet enn de større. Sikkert er at alle fartøy på 24 største lengde og over er godt forberedt. De er pålagt å spore, noe som krever at det er installert kommunikasjonsutstyr om bord. Av de 362 fartøyene som sporer benytter ca. 25 utstyr fra leverandøren Argos. Dette utstyret legger ikke til rette for kommunikasjon av den type som er nødvendig for å sende anløpsmeldinger. Av disse ca. 25 fartøyene kan det være noen som fisker pelagiske arter. For norske fartøy som fisker i EU farvann er nedre sporingsgrense 15 meter største lengde. Etter det vi forstår vil kommunikasjonen over digital VHF være mulig langs hele kysten fra 1.1.07. Nødvendige kommunikasjonsløsninger vil dermed være på plass også for de mindre fartøyene.

Det vurderes hensiktsmessig i første omgang å koble kravet om forhåndsmelding ved anløp til fartøyets lengde. Alle fartøy over 24 meter største lengde må dermed omfattes av kravet. Men sett i forhold til pelagiske fiskerier, vil en slik grense dele en reguleringsgruppe i to, nemlig gruppen fra 21,35 til 27, 49 meter. Med utgangspunkt i disse fartøyenes reelle kapasitet og tilhørende kvoter er en slik deling ikke en optimal løsning ut i fra kontrollhensyn. Bl. a. vil deling representere en ulik behandling av ellers ganske like aktører i forhold til den reelle oppdagelsesrisikoen. Alle fartøy over 21 meter største lengde skal føre ordinær fangstdagbok. Plikten til å føre fangstdagbok er knyttet sammen med plikten til å oppgi korrekte opplysninger på landings-/ sluttseddel. Utgangspunktet er at fisk ikke kan føres i dagboken dersom den senere ikke skal føres på seddel. Sett i forhold

til de kontrollhensyn som gjør seg gjeldende er det ingen god grunn til ikke å inkludere alle fartøy over grensen på 21 meter i de nye reglene. Pr. i dag er det 311 pelagiske fartøy som da vil falle inn under de foreslåtte reglene.

Det foreslås derfor å inkludere alle fartøy over 21 meter største lengde i de nye reglene.

Som nevnt ovenfor har nær sagt alle fartøy som sporer via satellitt det nødvendige kommunikasjonsutstyret om bord. Det vil si at alle fartøy på 24 meter største lengde og over kan underlegges reglene direkte. For fartøyene mellom 21 og 24 meter foreslås det at plikten til å sende forhåndsmeldinger først pålegges fra det tidspunktet fartøyene blir underlagt plikt til å spore. For mindre fartøy enn 21 meter vil det være naturlig å ta opp spørsmålet om anløpsmeldinger når arbeidet med å senke grensen for plikten til å spore videreføres samt i forbindelse med arbeidet med innføring av elektroniske fangstdagbøker.

Det anses hensiktsmessig å inkludere reglene i forskrift om rapportering for norske fartøy. Reglene blir samlet et sted og gjentakelser unngås ved at forskriften allerede i § 2, nr.4. fjerde ledd inneholder beskrivelser av hva meldingen skal inneholde.

3. Omlastingsmelding.

I henhold til gjeldende § 2 nr. 3 første ledd kan det foretas omlasting til fartøy fra medlemsstater i EU, Russland, Færøyene, Grønland og Island. Da denne bestemmelsen ble fastsatt, var det selvsagt meningen at det skulle være tillatt å overføre fangst også til norske fartøy. Det foreslås derfor at opplistingen utvides i samsvar med dette.

4. Gjennomføring av NEAFCs regler om havnestatskontroll i norsk rett relatert til norske fartøy.

Som kjent vedtok NEAFC på årsmøtet høsten 2006 nye regler om havnestatskontroll som skal tre i kraft 1. mai 2007.

Havnestatskontroll skal omfatte all fisk fanget i NEAFCs konvensjonsområde dersom den fryses inn om bord og landes i et annet land enn det som fartøyet er flagget i. NEAFC konvensjonsområde er sammenfattende med ICES statistikkområde benevnt med romertall, det vil si også kyststaters økonomiske soner. En del norske fartøy vil følgelig ved landinger i utlandet bli omfattet av reglene. Dette gjelder både ved landinger av hvitfisk og pelagisk fisk. Dette innebærer at fartøyene må

sende forhåndsmelding til havnestaten på de fastsatte skjemaene innenfor den fristen den aktuelle havnestaten har fastsatt. Fristen er i utgangspunktet tre virkedager med mindre havnestaten har fastsatt kortere frist, for eksempel på grunnlag av avstanden til fiskefeltene. Hvilke frister som skal gjelde er ikke en del av de norske reglene direkte, men får indirekte betydning for de rapporteringspliktene som norske fartøy blir underlagt til norske myndigheter. Nærmere om fristen nedenfor.

Fiskeridirektoratet vil på vegne av Norge som flaggstat få oversendt de utfylte skjemaene fra havnestaten. Landinger vil ikke tillates før havnestaten har mottatt bekreftelse på at fangsten er lovlig fanget innenfor tildelt kvote. Systemet for kvoteavregning i Norge er i prinsippet ganske likt med flere andre land. Det vil si at det er landings-/sluttseddelen som danner grunnlaget for den endelige avregningen og at det bindende dokumentet avgis først etter at landingen er fullført.

For å kunne gi de nødvendige bekreftelsene fra norsk side er en avhengig av å ha opplysninger om den fangsten som er om bord i fartøyet før det sender sin forhåndsmelding til havnestaten. Dette bygger på en forutsetning om at opplysninger som er gitt til myndighetene binder opp aktørene i forhold til landingen og reduserer mulighetene til å lande fisk som ikke er oppgitt. Et tilstrekkelig høyt kontrollnivå vil sikre at det er en høy risiko for å bli tatt dersom aktørene likevel forsøker å lande svart fisk. Opplysninger gitt i rapporter og forhåndsmeldinger vil etter landingen bli sammenholdt med det som oppgis på landings-/sluttseddelen.

Spørsmålet som oppstår på norsk side er om Fiskeridirektoratet besitter de nødvendige opplysningene for å kunne bekrefte opplysningene på forhåndsmeldinger for norske fartøy til enhver tid. I denne forbindelse vil eventuelle meldinger som sendes ved inngang til andre lands soner ikke ha noen relevans fordi det er den samlede fangst om bord som skal oppgis. Dette kan være summen av fangst tatt i flere soner.

Forskrift av 16. februar 2005 om rapportering av fangst fra norske fartøy beskriver i § 1 sitt virkeområde. Forskriften gjelder bare fartøy med torsketråltilatelse som kan produsere filet om bord, bomtrålere og fartøy som foretar omlasting. En rekke fartøy som kan fryse inn fangsten om bord og lande den i utenlandske havner faller dermed utenfor. Behovet for å innføre en ny rapporteringsplikt for å ivareta våre forpliktelser i forbindelse med rapportering til havnestat er dermed åpenbart.

En fremtidig elektronisk fangstdagbok vil gi myndighetene de opplysninger som er nødvendige, slik at samtlige rapporteringer om fangst kan utgå for alle grupper som er omfattet av forskriften. Det får også betydning for hvordan plikten formuleres. I forhold til den nye plikten er det tilstrekkelig nå å avgrense denne til å gi forhåndsmelding til de tilfellene der fartøy skal lande fangst i utenlandsk havn.

Norske fartøy er i dag avhengig av dispensasjon fra salgslaget for å lande fisk i utlandet. Disse reglene er forskjellig fra lag til lag og enkelte praktiserer en ordning med overtakelse av egen fangst i denne forbindelse. Plikten til å gi opplysninger gjelder ikke av hensyn til ressurskontroll primært og opplysningene er dermed ikke bindende ovenfor myndighetene. De er heller ikke tilgjengelig direkte for hele direktoratet i alle sammenhenger. Dersom disse opplysningene skulle benyttes som grunnlag for å gi bekreftelsene, må både regler og praktiske ordninger for å gjøre opplysningene tilgjengelige legges helt om. Omfanget av dette vil bli langt mer omfattende enn om de fartøyene det gjelder sender en ny rapport til Fiskeridirektoratet i de tilfellene de skal lande i utlandet.

All fangst om bord må omfattes uavhengig av hvor den er fanget i konvensjonsområdet. Dersom det er en kombinasjon av frosset og fersk fisk om bord må all fangst omfattes. Rene landinger av fersk fisk faller utenfor. Det anses imidlertid hensiktsmessig å la forskriften omfatte det området som allerede gjelder for torsketrålerne.

Fiskerimyndighetene fokuserer på utvikling av elektroniske løsninger for rapportering. Elektronisk rapportering er som kjent allerede mulig for norske fartøy gjennom å benytte programmet SatRap som er utviklet av Fiskeridirektoratet og stilles gratis til disposisjon for fartøyene. Alle norske rapporteringsforskrifter legger opp til at meldingene kan sendes elektronisk. Den nye rapporteringsplikten som foreslås vil ikke gi et så høyt antall meldinger at det er nødvendig sett fra myndighetenes side å pålegge at de sendes elektronisk. Det legges i denne sammenhengen vekt

på at mange norske fartøy allerede har tatt SatRap i bruk og at flere vil komme til.

Som nevnt innledningsvis er det havnestaten som setter fristen som skal gjelde for forhåndsmeldingen. Utgangspunktet er tre virkedager. Søndager og helligdager skal dermed ikke regnes med. Det er helligdager i havnestaten som teller. Det er åpnet for å kunne sette kortere frist dersom hensynet til blant annet distanse til fiskefeltet gjør det nødvendig. EU har allerede en 72 timers frist for forhåndsmelding ved landing av fisk fra fartøy som ikke fører flagget til et EU-land. Det kan også her settes kortere frister, noe som er gjort for enkelte grupper fartøy. På norsk side fastsettes regler med utgangspunkt i fristen på tre virkedager og en endrer denne umiddelbart dersom fristene i havnestatene reduseres. Fra norsk side bør det settes fokus på at fristene må henge sammen med praktiske forhold som angår avviklingen av fiskeriene. Likevel er det sannsynlig at fisket i enkelte situasjoner må avbrytes noe tidligere enn før.

Dersom norske fartøy er involvert i omlastinger og fisken føres til havn utenfor Norge, skal forhåndsmelding gis av det fartøyet som har mottatt og transporterer fisken. Det skal gis en melding om fangst fra det enkelte fiskefartøy. Norske myndigheter skal deretter bekrefte informasjonen. Det legges til grunn at den meldingen som det norske fiskefartøyet skal sende om omlastingen – jfr. forskrift av 16. februar 2005 om rapportering av fangst fra norske fartøy § 2 nr. 3 – ikke alene dekker behovet for opplysninger i disse tilfellene. Et tilsvarende spørsmål reises dersom et norsk fiskefartøy selger sin fangst direkte fra fiskeredskapet til et utenlandsk fartøy som produserer den om bord for deretter å lande i utlandet. I slike tilfeller vil det norske fartøyet være underlagt forskrift av 22. januar 2003 om opplysningsplikt ved landing og omsetning av fisk. I medhold av denne skal det utstedes seddel også i slike tilfeller. Sedlene skal straks etter utfylling sendes inn til salgsalget som igjen sender den til direktoratet. Disse opplysningene vil dekke behovet når bekreftelser skal utstedes. Den nye rapporteringsplikten kan dermed begrenses til de tilfellene der det er fiskefartøyet selv som skal bringe fangsten til havn i utlandet.

Regelen er foreslått utformet slik at den dekker de rapporteringsplikter som allerede er pålagt ved landing i norsk havn for fartøy med torsketråltillatelse og deretter utvides til å omfatte alle som skal lande i utenlandsk havn, noe som vil omfatte de fartøy som har torsketråltillatelse. Eksisterende regler pålegger fartøy med torsketråltillatelse å melde anløp i utenlandsk havn også i de tilfellene det

ikke skal landes fangst. I forbindelse med forslag om utvidelse av gruppen som pålegges å sende rapport når fangst skal landes, foreslår en at plikten for torsketrålere til å sende rapport også når fartøyet går til utenlandsk havn uten å lande fiske, oppheves.

5. Forslag til forskriftsendringer

På bakgrunn av det som er fremkommet ovenfor foreslås følgende forskriftsendring:

FORSKRIFT OM ENDRING I FORSKRIFT OM RAPPORTERING AV FANGST FOR NORSKE FARTØY

Fiskeri- og kystdepartementet har den ... med hjemmel i lov av 3. juni 1983 nr. 40 om saltvannsfiske m.v. §§ 4 og 9 bestemt:

I

I forskrift av 16. februar 2005 nr. 151 om rapportering av fangst for norske fartøy gjøres følgende endringer:

§ 1 nr. 4 (ny) skal lyde:

Norske fartøy med største lengde over 24 meter når de fisker nordsjøsild, norsk vårgytende sild, makrell eller hestmakrell i farvann under norsk jurisdiksjon, i internasjonalt farvann eller i andre lands soner.

§ 1 nr. 5 (ny) skal lyde:

Norske fartøy som driver fiske i farvann under norsk jurisdiksjon, i internasjonalt farvann eller i andre lands soner når de fryser inn hele eller deler av fangsten om bord og skal lande den i utenlandsk farvann.

§ 1 nr. 6 (ny) skal lyde:

Norsk fartøy, herunder transportfartøy, når det skal lande frossen fisk fanget av utenlandske fartøy i NEAFCs konvensjonsområde, til norske havner.

§ 2 nr. 1 andre ledd (ny) skal lyde:

Slike meldinger skal sendes Fiskeridirektoratet på en av følgende måter:

1. pr. telefaks, eller

2. elektronisk. Meldingene skal være autentisert på en måte som er godkjent av Fiskeridirektoratet og være nummerert fortløpende gjennom året.

Dersom elektronisk rapportering skal benyttes plikter fartøyet før fiske kan starte, å forvisse seg om at rapporteringssystemet fungerer tilfredsstillende.

Elektroniske meldinger vil automatisk bli bekreftet med en returmelding med meldingsidentifikasjon RET fra Fiskeridirektoratet. Dersom meldingen er mottatt uten feil, vil returmeldingen angi meldingsstatus ACK, hvis ikke vil meldingsstatus være NAK.

Dersom meldingen ikke bekreftes med returmelding må meldingen sendes på ny, eventuelt pr. telefaks.

Dersom elektronisk rapportering benyttes, skal fartøyet navn og registreringsmerke ikke angis i meldingene.

Fartøy med rapporteringsplikt etter § 1 og som sender meldinger som spesifisert i § 2 nr. 2 – 6 elektronisk til internasjonalt fiskeriorganisasjon eller annet lands myndighet etter flaggstatsprinsippet, er fritatt fra plikten til å rapportere til Fiskeridirektoratet etter denne forskriften når fartøyet er underlagt rapporteringsplikt til slik myndighet eller organisasjon og disse rapportene videresendes via Fiskeridirektoratet.

Gjeldende § 2 nr. 1 – 5 blir til § 2 nr. 2 – 6.

§ 2 nr. 4 første ledd (endret) skal lyde:

Det er tillatt å foreta omlasting til fartøy fra medlemsstater i EU, Russland, Færøyene, Grønland, Island *og Norge*, samt fartøy fra NEAFC-samarbeidsland.

§ 2 nr. 5 første ledd (endret) skal lyde:

Fartøy som nevnt i § 1 nr. 1 skal sende melding om havneanløp *ved anløp i norsk havn*. Melding skal sendes uavhengig av om fangst skal *landes*. Dersom fangst skal *landes* skal melding om havneanløp sendes senest 24 timer før ankomst havn og kopi av melding skal sendes vedkommende salgslag pr. telefaks.

§ 2 nr. 5 fjerde ledd (nytt) skal lyde:

Fartøy som nevnt i § 1 nr. 4 skal sende melding om havneanløp senest 4 timer før ankomst norsk eller utenlandsk havn dersom fangst skal landes. Slike meldinger skal sendes elektronisk i henhold til § 2 andre ledd nr. 2.

§ 2 nr. 5 femte ledd (nytt) skal lyde:

Fartøy som nevnt i § 1 nr. 5 skal sende melding om havneanløp ved anløp i utenlandsk havn dersom fangst skal landes. Meldingen skal sendes minst 3 virkedager før ankomst havn. Kopi av meldingen skal sendes vedkommende salgslag pr. telefaks.

§ 2 nr.5 sjette ledd (nytt) skal lyde:

For fartøy som nevnt i § 1 nr.6 gjelder bestemmelsene om melding i forskrift av 13 mai 1977 om utlendingers fiske og fangst i Norges økonomiske sone § 13.

Gjeldende § 2 fjerde ledd blir nytt syvende ledd.

§ 3 oppheves.

Gjeldende §§ 4 – 6 blir til §§ 3 – 5.

Del III

FORSLAG TIL ENDRING I FORSKRIFT AV 13. MAI 1977 NR. 2 OM UTLENDINGERS FISKE OG FANGST I NORGES ØKONOMISKE SONE.

Den Nordøst-atlantiske fiskerikommisjonen (NEAFC) vedtok 15. november 2006 forpliktende regler om havnestatskontroll som skal tre i kraft 1. mai 2007. Reglene vil gjelde for alle medlemslandene i NEAFC som er Russland, alle EU-land, Island, Færøyene, Grønland og Norge. Havnestatskontrollen omfatter landinger fra både fiskefartøy og omlastere i medlemslandenes havner.

Det tas sikte på at forslag til forskrifter i denne del gjøres gjeldende overfor utenlandske fartøy fra 1. mai 2007. Endringene omhandler implementering av NEAFC-reglene om havnestatskontroll, samt enkelte andre endringer med virkning for utenlandsk fartøy. Endringene kommer i tillegg til eksisterende regler, og det tas ikke sikte på endringer i virkeområde eller innhold for de reglene som allerede følger av forskriften i dag.

Fartøyene må før de kan lande sende en forhåndsmelding til havnestaten, hvor det blant annet skal gis opplysninger om hvilken fisk som finnes om bord, hvor mye det er og hvilken type produkt det er. Havnestaten sender forhåndsmeldingen videre til fiskefartøyenes flaggstat, som må bekrefte at fangsten er lovlig fanget og avregnet fartøyets kvoter, før havnestaten kan tillate landing og videre transport/omsetning av fisk. Dette vil på en effektiv måte stanse landinger av ulovlig fanget fisk. Sekretariatet i NEAFC blir orientert fra havnestaten blant annet om kvantum som blir landet, og denne informasjonen vil gjøres tilgjengelig slik at åpenhet sikres.

Ved godkjenning av bekreftelser fra flaggstat ved landing av fryst fangst med utenlandsk fartøy er det foreslått at direktoratet sentralt mottar meldinger fra flaggstat, men at tilbakemeldingene formidles regionkontoret som godkjenner bekreftelsen med tillatelse til landing. Det er imidlertid kun direktoratet sentralt som oppretter døgntjeneste. Et alternativ er at direktoratet sentralt gjennom døgntjenesten treffer vedtak i første instans. **Det bes uttrykkelig om tilbakemelding vedrørende dette spørsmålet.**

En betydelig andel av landingene skal kontrolleres. En slik kontroll skal omfatte fullstendig overvåkning av hele landingen og sikre at alle opplysninger som gis er korrekte. Hensikten er å hindre at det gis falske opplysninger i forhåndsmeldingene. Slike regelbrudd vil bli sanksjonert på samme måte som brudd på andre oppgaveplikter.

Grunnlaget for å svarteliste fartøy er blitt betydelig forbedret ved at også IUU-aktivitet i medlemslandenes økonomiske soner er omfattet. Tidligere har bare IUU-aktivitet i internasjonalt farvann (Smutthullet, Smutthavet og havområdene vest av Irland) vært omfattet. Svartelistede fartøy skal ikke tillates å anløpe havner eller motta service, forsyninger, foreta mannskapsbyttes og lignende i medlemslandenes havner.

NEAFC-reglene vil bli fulgt opp etter de prinsipper som normalt gjelder for bindende samarbeid mellom stater, mens EU vil ha et ansvar for sine medlemsstater. Det påligger flaggstatene å føre kontroll med sine egne fartøys kvoter. Før landing av fryst fisk (som er den viktigste delen av IUU -fangstene) med utenlandsk fartøy må flaggstaten bekrefte at fangst om bord er tatt i henhold til kvote og øvrige reguleringer. Om flaggstaten ikke er i stand til dette, vil fartøyet ikke få landet sin fisk.

Havnestaten krever forhåndsmelding fra ethvert utenlandsk fartøy som skal lande fryst fisk, for så å kontrollere opplysningene fra flaggstaten opp mot kvantum og art i den faktiske landingen. Alle landinger skal rapporteres, og NEAFCs sekretariat vil opprettholde en database over fangst og landinger. Havnestaten skal sørge for at fartøy som har vært involvert i IUU-aktivitet ikke får anløpe dets havner. Brudd på disse bestemmelsene vil gi påtale fra NEAFC. I EU vil det i tillegg etter planen bli opprettet et eget kontrollbyrå (Control Agency) som vil overvåke medlemsstatenes overholdelse av avtalen fra 1. januar 2007.

15 % av alle landinger av fryst fisk med utenlandsk fartøy skal kontrolleres. Kravet gjelder alle medlemslandene i NEAFC.

I medhold av NEAFC-reglene skal alle NEAFC-parter sende en liste over utpekte havner som tilfredsstiller kravene til denne type kontroll. NEAFC vil deretter publisere en samlet liste over havner der det er etablert slik havnestatskontroll. Det er opp til hvert enkelt land hvor mange og hvilke

havner som skal pekes ut. Landinger av fisk i Norge er underlagt forskjellige regler avhengig av om fartøyet er flagget i et land som deltar i EØS samarbeidet eller ikke. Mesteparten av den fryste fisken som landes i Norge kommer fra russiske fartøy og blir regnet som landinger fra tredjelandets fartøy i forhold til EØS-området.

Landinger fra fartøy utenfor EØS-området er i dag bare tillatt i EØS-godkjente havner. Det finnes en del havner som ikke har slik godkjenning, men som likevel har nødvendig infrastruktur på plass for å ta i mot større mengder fryst fisk. Disse havnene kan i dag ta i mot fangst fra fartøy som fører flagget til andre parter i EØS-samarbeidet, men også disse vil bli å regne som utenlandske i forhold til kravet til landingskontroll i havn.

Forslaget til regelverk og listen over utpekte havner er imidlertid ikke ment å begrense mulighetene til å ta i mot fisk i havner som ikke er EØS-godkjente. Som nevnt er det opp til hvert enkelt land å peke ut havnene. I første omgang er derfor listen over de EØS-godkjente havnene sendt til NEAFC for publisering. Dersom det foregår mottak av fryst fisk fanget av utenlandske fartøy i andre havner i dag, vil Fiskeridirektoratet sende melding til NEAFC og utvide listen over utpekte havner. Dersom det planlegges oppstart av slik virksomhet i andre havner vil listen også utvides. Siden oppføring på lister medfører ekstra kontrollforpliktelser for myndighetene, er det viktig at det er reell aktivitet med landinger av fryst fisk fanget av utenlandske fartøy i de havnene som føres opp på listen i NEAFC. Det må påregnes at havner kan bli tatt av listen etter en tid uten landinger. De kan imidlertid enkelt tas inn i igjen. Det nevnes for ordens skyld at det å få en havn ført opp på listen uansett ikke vil kunne medføre at det kan tas i mot fisk fra fartøy fra tredjeland utenfor EØS-området der.

Vedlagt følger en liste over havner som er meldt inn til NEAFC fra Norge. Listen samsvarer med listen som i dag er EØS-godkjente havner i Norge.

Reglene innebærer også at norske fartøy bare kan lande fryst fisk til havner hos NEAFC-partene – utenfor Norge – dersom havnestaten tilfredsstiller kravene til kontroll med landing av fangsten i den aktuelle havnen. Dette innebærer at norske fartøy som skal lande fryst fangst til utlandet må lande i havner som er meldt inn på NEAFCs liste over havner med slik kontroll.

FORSKRIFT OM ENDRING I FORSKRIFT AV 13. MAI 1977 NR. 2 OM
UTLENDINGERS FISKE OG FANGST I NORGES ØKONOMISKE SONE

Fiskeri- og kystdepartementet har den med hjemmel i § 13, delegasjon, i forskrift av 13. mai 1977, og lov av 17. juni 1966 nr. 19 om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. i Norges territorialfarvann § 8, jf. kgl.res. 20. august 1993, bestemt:

I

I forskrift av 13. mai 1977 nr. 2 om utlendingers fiske og fangst i Norges økonomiske sone gjøres følgende endringer:

Overskriften (endret) skal lyde:

Forskrift om utlendingers fiske og fangst i Norges økonomiske sone *og landinger til norsk havn.*

Hjemmelshenvisningen (endret) skal lyde:

Fastsatt ved kgl. res. av 13. mai 1977 nr. 2 med hjemmel i lov av 17. desember 1976 nr. 91 om Norges økonomiske sone §§ 4 og 6, *lov av 17. juni 1966 nr. 19 om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. i Norges territorialfarvann § 8*, og lov av 10. februar 1967 om behandlingsmåten i forvaltningssaker i § 28, tredje ledd, jfr. kgl. res. av 16. desember 1977.

§ 1 første ledd annet punktum (nytt) skal lyde:

Forskriften gjelder også for utenlandske fartøy som skal lande fangst til norsk havn.

§ 2 annet ledd (endret) skal lyde:

Med fartøy som driver fiske og fangst forstås fartøy av ethvert slag som driver fiske og fangst i ervervsøyemed, eller fartøy som bistår fiskeflåten, herunder *transportfartøy som mottar fangst og lete- og forsøksfartøy.*

§ 6 første ledd tredje punktum (nytt) skal lyde:

Tillatelse kan også nektes når vilkårene etter § 9 i lov av 17.juni 1966 om forbud mot at utlendinger driver fiske m.v. i Norges territorialfarvann er oppfylt.

§ 8 første ledd (endret) skal lyde:

Fartøy som nevnt i § 2 skal sende de meldingene som fremgår av bokstavene a – j i denne bestemmelsen.

Unntatt fra dette er fartøy som nevnt i § 8 d) annet ledd og som har fanget fisken utenfor Norges økonomiske sone. Disse fartøyene skal bare sende slik melding som er beskrevet i bokstav d).

§ 8 annet ledd (endret) skal lyde:

Slike meldinger skal sendes Fiskeridirektoratet på en av følgende måter:

1. pr. telefaks til Fiskeridirektoratet, eller

2. elektronisk via flaggstatens kontrollsenter (FMC). Meldingene skal være autentisert på en måte som er godkjent av Fiskeridirektoratet og være nummerert fortløpende gjennom året.

Dersom elektronisk rapportering skal benyttes plikter fartøyet før fiske kan starte å forvisse seg om at rapporteringssystemet fungerer tilfredsstillende.

Elektroniske meldinger vil automatisk bli bekreftet med en returmelding med meldingsidentifikasjon RET fra Fiskeridirektoratet. Dersom meldingen er mottatt uten feil, vil returmeldingen angi meldingsstatus ACK, hvis ikke vil meldingsstatus være NAK.

Dersom meldingen ikke bekreftes med returmelding må meldingen sendes på ny, eventuelt pr. telefaks.

Dersom elektronisk rapportering benyttes, skal fartøyet navn og registreringsmerke ikke angis i meldingene.

§ 8 bokstav c første ledd (endret) skal lyde:

I den økonomiske sone er det tillatt å foreta omlasting til fartøy fra medlemsstater i EU, Russland, Færøyene, Grønland, Island og Norge, samt fartøy fra NEAFC-samarbeidsland.

§ 8 bokstav d første ledd (endret) skal lyde:

Fartøy som har mottatt fangst fra annet fartøy skal sende melding om havneanløp 24 timer før landing i norsk eller utenlandsk havn.

§ 8 bokstav d annet ledd (nytt) skal lyde:

Fartøy som skal lande nordsjøsild, norsk vårgytende sild, makrell eller hestmakrell i norsk havn skal uavhengig av hvor fisken er fanget, sende melding om havneanløp senest 4 timer før ankomst til landingshavnen. Slike meldinger skal sendes elektronisk i henhold til § 8 annet ledd nr. 2.

§ 8 bokstav e første og annet ledd (endret) skal lyde:

Når fisket i sonen avsluttes og senest før ankomst kontrollpunktet eller før fartøyet fremstilles for kontroll i et kontrollområde, jfr. § 8 bokstav f, skal det sendes melding om avslutning av fiske. *Fartøy som driver konsumfiske med trål i Norges økonomiske sone sør for 62°N med minste maskevidde 120 mm skal sende slik melding når fisket i sonen avsluttes senest 4 timer før grensepassering.*

Meldingen skal inneholde følgende opplysninger:

Dataelement	Kode	Påkrevd /Valgfritt	Forklaring
Meldingstype	TM	P	COX, Melding om avslutning av fiske
Meldingsnummer	RN	P ¹	Serienummer for meldingen i inneværende år
Autentisering	AU	P ¹	Avtalt autentiseringskode
Radiokallesignal	RC	P	Fartøyets radiokallesignal
Fartøynavn	NA	V	Fartøyets navn
Registreringsmerke	XR	V	Fartøyets registreringsnummer
Posisjon lengde	LA	P ²	Posisjon lengde på meldingstidspunktet
Posisjon bredde	LO	P ²	Posisjon bredde på meldingstidspunktet
Fangst	CA	P	Fangst siden forrige COE eller CAT-melding fordelt på fiskesort i kilo rund vekt. Parvis angitt.
Fangstområde	RA	P	ICES-område der fangsten er tatt
Sone	ZO	P	Sone der fangsten er tatt (ISO-3)
<i>Posisjon lengde</i>	<i>LI</i>	<i>P³</i>	<i>Posisjon lengde for grensepassering</i>
<i>Posisjon bredde</i>	<i>LN</i>	<i>P³</i>	<i>Posisjon bredde for grensepassering</i>
Havn	PO	P ⁴	Navnet på havnen der det skal landes
Meldingsdato	DA	P	Dato meldingen er sendt i UTC (ÅÅÅÅMMDD)
Meldingstid	TI	P	Tidspunkt når meldingen er sendt i UTC (TTMM)

¹ Påkrevd ved elektroniske meldinger

² Valgfritt for fartøy underlagt satellittsporing

³ *Påkrevd for fartøy som driver konsumfiske med trål i Norges økonomiske sone sør for 62°N med minste maskevidde 120 mm*

⁴ Påkrevd dersom det skal landes i havn som ikke er norsk eller russisk

§ 8 bokstav f oppheves.

§ 8 bokstav g – k blir til § 8 bokstav f – j.

§ 11 annet ledd (endret) skal lyde:

Ansvarshavende plikter å sørge for at fartøyet er utstyrt med *losleder som fyller vilkårene i henhold til ISO/FDIS 799 og som er egnet for å ta om bord inspektør.*

Fiskeridirektoratet kan gi nærmere forskrifter om lederens utforming.

§ 13 Havnestatskontroll (ny) skal lyde:

Fartøy som har fryst fisk om bord fanget i NEAFCs konvensjonsområde som skal landes i norsk havn, skal sende forhåndsmelding minst 24 timer før ankomst landingshavn. Tilsvarende gjelder dersom fisk skal omlastes i havn eller i territorialfarvannet. All fisk om bord, også fersk fisk, skal omfattes av forhåndsmeldingen,

For fartøy som ikke fører flagget til et land som er kontraktspart i NEAFC omfattes all fisk om bord uansett fangststed og tilstand. Frist for innsending av forhåndsmelding er minst tre virkedager før ankomst landingshavn.

Fartøy som fører flagget til et land som er kontraktspart i NEAFC skal sende forhåndsmelding minst tre virkedager før ankomst landingshavn dersom de skal lande fisk fanget utenfor NEAFCs konvensjonsområde uansett tilstand.

Fartøy som bare har om bord fisk fanget av fartøyet selv skal fylle ut PSC 1, jfr.

vedlegg 3. Fartøy som har om bord fisk mottatt fra andre fartøy som ikke er norske, skal fylle ut et eksemplar av PSC 2 for hvert fartøy det er tatt imot fisk fra, jfr.

vedlegg 4. Fartøy som har om bord både egen fisk og fisk mottatt fra andre fartøy

skal fylle ut både PSC 1 og PSC 2. Alle felt på skjemaenes del A skal fylles ut. Utfylte skjema sendes Fiskeridirektoratet på telefaks, jfr. vedlegg 2. Fiskeridirektoratet sender de mottatte skjemaene til flaggstaten. Fiskeridirektoratets regionkontor der landingen skal finne sted avgjør om bekreftelsen godtas. Fiskeridirektoratet sentralt er klageinstans.

Det er forbudt å lande og motta fisk dersom flaggstaten til fartøyet som fanget fisken ikke gir sin bekreftelse på skjemaets del B eller Fiskeridirektoratets regionkontor ikke har godtatt bekreftelsen.

Gjeldende §§ 13 – 15 blir nye §§ 14 – 16.

II

Denne forskriften trer i kraft straks...

Vedlegg til forskrift om utlendingers fiske og fangst i Norges økonomiske sone

VEDLEGG 1

Automatisk Returmelding ved elektronisk rapportering

Dataelement	Kode	Påkrevd/ Valgfritt	Forklaring
Meldingstype	TM	P	RET, Returmelding fra Fiskeridirektoratet
Meldings- nummer	RN	P	Nummeret på den kvitterte meldingen
Avsender	FR	P	NOR for norsk kvotekontroll
Mottaker	RC	P	Fartøyets radiokallesignal
Autentisering	AU	P	Autentiseringskode fra kvotekontrollen
Meldingstatus	RS	P	ACK for godkjent / NAK for ikke godkjent
Returnert feilmelding	RE	P	Feilmeldingsnummer: 101 = Uleselig, 102 = Inkonsistent, 103 = Sekvensfeil
Meldingsdato	DA	P	Dato meldingen er sendt i UTC (ÅÅÅÅMMDD)
Meldingstid	TI	P	Tidspunkt når meldingen er sendt i UTC (TTMM)

VEDLEGG 2

SENDING AV MANUELLE MELDINGER PÅ TELEFAX:

Dersom en ikke benytter elektronisk rapportering skal meldingene utformes som i eksemplene nedenfor:

Manuelle meldinger skal sendes til Fiskeridirektoratets telefaxnr. +47 55 23 82 76

Dette telefaxnummeret skal også benyttes i forhold til de skjema som er beskrevet i §13 Havnestatskontroll.

1. MELDING OM FISKESTART

Melding om fiskestart skal, dersom en ikke benytter elektronisk rapportering, utformes slik:

EKS. 1: (Når fartøyet har fangst om bord ved fiskestart)

TM = COE

RC = OWAA

NA = KONTIKI

XR = S458 eller M-101-AK

LA = N6132

LO = E004

15

OB = TORSK 50000, HYSE 13000, SEI 25600, LANGE 11300

RA = 4A

ZO = NOR

PD = 20040312

PT = 1430

DA = 20040311

TI = 0835

EKS. 2: (Når fartøyet ikke har fangst om bord ved fiskestart)

Som over, med unntak av

OB = 0

2. FANGSTMELDING

Fangstmelding skal, dersom en ikke benytter elektronisk rapportering, utformes slik:

EKS. 1: (Når fangst er tatt)

TM = CAT

RC = OWAA

NA = KONTIKI

XR = S458 eller M-101-AK

CA = TORSK 35000, HYSE 8500, SEI 5800, UER 1200

RA = 4A

ZO = NOR

DA = 20040319

TI = 0955

EKS. 2: (Når ingen fangst er tatt)

Som over, med unntak av

CA = 0

NB! Det skal alltid sendes fangstmelding for foregående periode ved kryssing av grensen til nytt ICES-område.

3. OMLASTINGSMELDING

Omlastingsmelding skal, dersom en ikke benytter elektronisk rapportering, utformes slik:

EKS 1: (Når fangst er omlastet fra et annet fartøy)

TM = TRA

RC = OWAA

NA = KONTIKI
XR = S458 eller M-101-AK
KG = TORSK 10000
TF = LMHJ
LA = N6130
LO = E00400
PD = 20050617
PT = 1430
DA = 20040321
TI = 0600

EKS 2: (Når fangst er omlastet til et annet fartøy)

Som over, men TF erstattes med TT og radiokallesignalet til fartøyet fangst er omlastet til.

4. MELDING OM HAVNEANLØP

Melding om havneanløp skal, dersom en ikke benytter elektronisk rapportering, utformes slik:

TM = POR
RC = JXHB
NA = OTTAR BIRTING
XR = S458 eller M-101-AK
LA = N6130
LO = E00400
CS = NOR
PO = ÅLESUND
PD = 20040322
PT = 1000
KG = TORSK 65000, HYSE 14000
OB = TORSK 100000, HYSE 14000
DA = 20040321
TI = 0830

EKS 2: (Når fangst ikke skal leveres)

Som over, med unntak av KG = 0.

NB! Ved havneanløp regnes fisket som avsluttet og det skal også sendes melding om avslutning av fisket.

5. MELDING OM AVSLUTNING AV FISKE

Melding om avslutning av fiske skal, dersom en ikke benytter elektronisk rapportering, utformes slik:

EKS 1: (Når fangst er tatt siden forrige melding)

TM = COX
RC = OWAA
NA = KONTIKI
XR = S458
LA = N6130
LO = E00400
OB = TORSK 110000, HYSE 24000, SEI 31400, LANGE 11300, UER 1200
CA = TORSK 15000, HYSE 2500
RA = 4A
ZO = NOR
PO = HULL
DA = 20040321
TI = 1700

EKS. 2: (Når ingen fangst er tatt siden forrige melding)

Som over, med unntak av CA = 0

VEDLEGG 3

NEAFC PORT STATE CONTROL FORM – PSC 1							
PART A: To be completed by the master of the vessel							
Name of vessel		IMO Number¹		Radio Call Sign		Flag State	
Inmarsat Number		Telefax Number		Telephone Number		E-mail address	
Port of landing or transshipment				Estimated Time of Arrival			
				Date:		Time (UTC):	
Total catch on board				Catch to be landed²			
Species³	Product⁴	ICES area of catch	Product weight (kg)	Species³	Product⁴	ICES area of catch	Product weight (kg)

PART B: For official use only - to be completed by the Flag State		
The Flag State of the vessel must respond to the following questions by marking in the "Yes" or "No"	Yes	No
a) The fishing vessel declared to have caught the fish had sufficient quota for the species declared		
b) The quantities on board have been duly reported and taken into account for the calculation of any catch or effort limitations that may be applicable		
c) The fishing vessel declared to have caught the fish had authorisation to fish in the		

area declared			
d) the presence of the fishing vessel in the area of catch declared has been verified according to VMS data			
Flag State confirmation <i>I confirm that the above information is complete, true and correct to best of my knowledge and belief.</i>			
Name and title	Date	Signature	Official Stamp

PART C: For official use only - to be completed by the Port State				
Name of Port State	Authorisation given	Date	Signature	Stamp
	Yes.....			
	No.....			

1. Fishing vessels not assigned an IMO number shall provide their external registration number
2. If necessary an additional form or forms shall be used
3. FAO Species Codes – Annex V
4. Product presentations – Appendix 1 to Annex IV

VEDLEGG 4

NEAFC PORT STATE CONTROL FORM – PSC 2 ¹							
PART A: To be completed by the master of the vessel							
Name of vessel		IMO Number ²		Radio Call Sign		Flag State	
Inmarsat Number		Telefax Number		Telephone Number		E-mail address	
Port of landing or transshipment			Estimated Time of Arrival				
			Date:		Time (UTC):		
Catch information for donor vessels							
Name of vessel		IMO Number ²		Radio Call Sign		Flag State	
Total catch on board				Catch to be landed ³			
Species ⁴	Product ⁵	ICES area of catch	Product weight (kg)	Species ⁴	Product ⁵	ICES area of catch	Product weight (kg)

PART B: For official use only - to be completed by the Flag State		
The Flag State of the vessel must respond to the following questions by marking in the "Yes" or "No"		
a) The fishing vessel declared to have caught the fish had sufficient quota for the species declared		
b) The quantities on board have been duly reported and taken into account for the		

calculation of any catch or effort limitations that may be applicable			
c) The fishing vessel declared to have caught the fish had authorisation to fish in the area declared			
d) the presence of the fishing vessel in the area of catch declared has been verified according to VMS data			
Flag State confirmation <i>I confirm that the above information is complete, true and correct to best of my knowledge and belief.</i>			
Name and title	Date	Signature	Official Stamp

PART C: For official use only - to be completed by the Port State				
Name of Port State	Authorisation given	Date	Signature	Stamp
	Yes			
	No.....			

- 1 A separate form shall be completed for each donor vessel;
- 2 Fishing vessels not assigned an IMO number shall provide their external registration number
- 3 If necessary an additional form or forms shall be used
- 4 FAO Species Codes – Annex V
- 5 Product presentations – Appendix 1 to Annex IV

VEDLEGG 5

NEAFC

joao@neafc.org

kjartan@neafc.org

Att:

Inquiries to: Gunnstein Bakke

Telephone: 55 23 82 15

Division: Kontrollseksjonen

Our reference: 07/3785

Your
reference:

Our date: 21.02.2007

Your date:

NEAFC PORT STATE CONTROL - CONTACT POINT AND LIST OF PORTS

Reference is made to the new Scheme of Control and Enforcement art. 3. nr.2. Details about the contact point:

Telephone +47 55 23 81 32 or +47 55 23 81 33

Telefax +47 55 23 82 76

Email portstatecontrol@fiskeridir.no

Reference is made to art.21. List of ports in Norway:

Kirkenes

Vadsø

Båtsfjord

Honningsvåg

Gjesvær

Hammerfest

Rypefjord

Skjervøy

Tromsø
Bukta
Kaldfjord
Solstrand
Senjahopen
Vannøy
Sortland
Andenes
Melbu
Kristiansund
Harøysund
Ålesund
Breivika
Ellingsøy
Skutvik
Måløy
Gotteberg
Moldøy
Trollebø
Egersund

Yours sincerely

Einar Ellingsen

Gunnstein Bakke